

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Ч. 2 (15)

1974 рік

ПОСМЕРТНА ПЕРЕМОГА ПРОВІДНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ

/У 15-ту річницю з дня Його смерти/

15-го жовтня 1959 року в Мюнхені загинув із рук московського вбивці Провідник революційної ОУН Степан Бандера, один з найбільших синів України, символ найновішої визвольної боротьби української нації. У цей фатальний осінній день замовкло серце Того, під чийм прапором єдналися в боротьбі з московськими окупантами за волю і державну суверенність України не тільки організовані українські націоналісти, а й широкі народні маси, всі правдиві українські патріоти.

Для Організації Українських Націоналістів смерть Провідника Степана Бандери була переважним ударом ворога, але він не приніс Москві подівної перемоги над визвольними силами української нації, бо шлях, що ним ішов сл. п. Провідник, скроплений Його кров'ю і освячений маєстатом Його смерти, залишився незмінним шляхом визвольної боротьби не лише Організації Українських Націоналістів-революціонерів, а й усього українського народу, зокрема його молодого покоління на Рідних Землях. Безсмертність Духу Степана Бандери вже принесла йому посмертну перемогу, яка виявляється передусім в Україні, у визвольних процесах, що зроджують нових героїчних послідовників Його ідей і життя.

Закордонні кадри ОУН також по-мужньому сприйняли цей жорстокий удар Москви, не захиталися, не втратили віри й насаги у продовжуванні боротьби за здійснення заповітів свого безсмертного Провідника. Поборовши багато внутрішніх труднощів, витворених еміграційною дійсністю, відбивши різні ворожі атаки й диверсії, вони перейшли знову до широкого наступу на ворожі позиції як в Україні, так і на чужині, всюди, де діють агентурні сили Москви. Вони стали не т. зв. запіллям фронту українських націоналістів-революціонерів на Рідних Землях, а частиною одного революційно-визвольного фронту, вирішальна боротьба якого відбувається в Україні. Така була воля Провідника Степана Бандери, саме в Україну завжди була спрямована його увага і відповідно до потреб визвольної боротьби на Рідних Землях Він визначував завдання закордонних кадрів ОУН.

"В обов'язках членів, - писав Він у своєму "Слові...", - як у накладанні їх Організацією, так і у виконванні кожним членом, мусить діяти та сама засада, що завжди в нас була і яка тепер найвищою мірою зобов'язує в Краю: засада найвищої жертвенности! Організація мусить вимагати від своїх членів того, чого вимагає наша боротьба: Коли треба - віддати все в жертву. Кожний член мусить бути готовий покинути рідню, кинути особисті життєві плани, працю, іти в боротьбі в найтрудніших умовах, бути готовим - коли прийдеться - покласти і своє життя. Це основна міра обов'язків члена, чого від кожного, без жодного виїмку, Організація може вимагати й вимагати буде".

Вірний таким принципам, Він сам віддав все, що мав Україні, включно із своїм життям, і став для всіх членів Організації світлим зразком-прикладом, а одночасно безсмертним духовим Провідником.

Під час похорону Провідника Степана Бандери, над Його свіжою могилою, Ярослав Стецько, теперішній провідник революційної ОУН, у своїй промові від нас усіх склав таке приречення:

"Прапороносець упав у бою, але прапор боротьби підхоплює ціла нація і понесе його далі, вірна заповітам свого Великого Сина, вірна тому,

що Він проповідував і правду чого освятив власною кров'ю. Немає бо більшої правди за ту, яку людина захищає до свого загину. Москва мусіла б знищити всю 45-мільйонову українську націю, щоб убити ідею Покії-ника... У стіп тієї могили клянемося – не спочити раніше, поки в нашому святому великому Києві не будуть піднесені українськими революціонерами переможні прапори і наш тризуб, осяяний хрестом, і поки не запанує воля і національна незалежність у всіх країнах – членах АБН, поки не буде знищене царство Сатани – його центр Москва! Поки московська імперія усіх видів і кольорів не буде рознесена і на її руїнах відновляться самостійні, соборні незалежні держави всіх народів".

У своєму Зверненні до членів ОУН із приводу смерти Провідника Степана Бандери, Провід Закордонних Частин ОУН закликав:

"Ні на мить не припиняймо цієї велетенської боротьби, яку ми всі разом вели довгі десятки років проти лютого окупанта України – московських імперіялістів. У відповідь на черговий кривавий ворожий акт зміцнімо нашу боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу, за визволення нашої Батьківщини з-під влади терору і грабунку ненажерливої Москви. Ще міцніше згуртуймося під прапором національно-визвольної боротьби, під прапором великого, безсмертного Духа Степана Бандери! Зміцнім нашу сторожкість супроти всіх ворожих затій, скріпім нашу внутрішню змобілізованість і здисциплінованість! Всі наші сили віддаймо для закріплення могутніх позицій українського національно-визвольного фронту, що їх не змогли б захитати навіть найзапекліші атаки ворога, фронту, який привів би до повного розгрому Москви і встановлення волі й справедливості на землі".

З того часу, як ми попрощали у Вічність нашого Великого Провідника і склали над Його свіжою могилою приречення, проминуло 15 років. Це був час великого іспиту в здійснюванні Його заповітів як в Україні, так і за кордоном. Передбачення сл. п. С. Бандери – сповнилися. Україна живе і бореться, могутнє визвольний фронт національних сил, розгортається широкий бій з московськими окупантами на всіх ділянках життя нашої нації.

Сьогодні роля кадрів революційної ОУН особливо велика і відповідальна, тому в 15-ту річницю смерти Провідника ще раз перевірмо самих себе, наші зусилля і нашу жертовність, що їх вимагає здійснення заповітів Степана Бандери.

У своєму змаганні, як писав Провідник, мусимо йти до великої мети крок за кроком, від осягу до осягу, від етапу до етапу. Тепер ми у черговому етапі визвольної боротьби в Україні та нашої, організаційної, відповідальності за неї, чітко визначеної постановами IV-го ВЗ ОУН, для яких дороговказом були ідеї і напрямні Провідника Степана Бандери.

Разом із розгортанням фронту визвольної боротьби української нації, авангардом якої була і далі є революційна ОУН, скріпився жорстокий наступ ворога як в Україні, так і на еміграції на українські національні сили, зокрема на ОУН.

Серед постійних ворожих нападів, серед різних диверсій і шантажів, серед все більшого земігрантства нашого життя на чужині – кадри ОУН мусять бути особливо чуйні, ідейні й здисципліновані, щоб не заблукати, не зійти із шляху, освяченого тернистим життям і кров'ю Провідника Степана Бандери. Все і всюди дороговказом для нас хай будуть Його безсмертні слова:

"... Не зіб'ється з дороги той, хто кожний свій крок орієнтує на головну мету – визволення України, хто в кожній справі, в усякій ситуації керується однією міркою: що і наскільки корисне визвольній справі".

Вічна слава Лицареві Української Національної Революції, вірному Синові України, Степанові Бандері!

=====

З. К.

СУЧАСНИЙ ЕТАП УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Встають народи

5-го березня 1953 р. сконав Сталін, а вже влітку того ж року російську імперію зрушують повстання в концтаборах Воркути, Норильська, Караганди; за ними – чергові повстання і заворушення в Кінгірі, Балакші та в інших концтаборах, що їх здушили МВД-КГБ в 1954 році. Провідну роль в організуванні повстань відіграли українські націоналісти /бандерівці/, а також литовці та в'язні інших національностей.

17-го червня 1953 р. розрухи німців, а в Магдебурзі чекісти розстріляли 18 вояків советської армії, які допомагали повсталим робітникам. В 1956 р. повстання в Угорщині й заворушення у Польщі. Вояки українці, туркестанці, білоруси й інші стали на боці угорських повстанців, повернувши танки проти московських наїзників.

На підґрунті всенародного повстання в Україні /1942-1953 рр./ й у Литві /обидві згадані нації воювали повстанськими методами проти советської Росії і нацистської Німеччини/, на традиціях збройної боротьби УПА і революційної ОУН /Бандери/, на підґрунті боротьби в концтаборах і повстань каторжників у 1953-1959 рр., паралельно зростає в силу революційно-визвольний рух на землях поневолених народів.

На XX-му з'їзді КПСС /лютий 1956/ Хрущов був примушений "розвінчати" Сталіна, а 30 червня ЦК КПСС схвалив рішення "про переборення культу особи і його наслідків"; щоб рятувати імперію перед вибухом вулкану, він почав реорганізувати і концтабори, лякаючись ланцюгової реакції 17 мільйонів зреволюціонізованих в'язнів.

Молоде покоління поневолених народів у спільному фронті з нескореним старшим поколінням розгорнуло боротьбу широким фронтом. Страх переможено, можливість повстання навіть у тоталітарній імперії задокументовано фактами. Тільки брак одночасності і координації повстань перешкодив поширити їх на всі народи в СРСР і завершити розвалом імперії та її системи.

Залишився проте реальний дороговказ: шляхом до визволення є одночасні революційні зриви уярмлених народів, не ізольовані, не сепаратні; супроти них буде безсилна і окупаційна влада, бо вона не може вжити атомової зброї, як самовбивчої для себе самої /також із причини радіоактивних променів/, тим більше, що й сама інфільтрована антиімперіяльними і антикомуністичними елементами.

Советська армія складається також із вояків поневолених народів. А сателітні армії – як показали угорська революція та заворушення в Польщі, події в Чехії і Словаччині – не виступлять проти власних повсталих народів, навпаки, самі повстануть проти окупанта.

Що більше, бійці советської армії, базованій на обов'язковій військовій службі, нерозривно пов'язані із своїми народами, вони живуть тими самими ідеями, що їхні батьки й матері. Це не ізольований факт, що 4 роки тому, 31 серпня 1970 р., перед воєнним судом Балтицької воєнної округи закінчився процес підпільної організації в армії, яка мала свої розгалуження також у Польщі, Азербайджані та в інших країнах. Резонанс національно-визвольної боротьби поневолених народів буде відбиватися і в армії, перед чим неспроможні охоронити її ні КГБ, ні партія, бо бійці советської армії нерозривна частина народів-батьківщин, з яких вони походять. Не випадково у першій половині 1973 р. понад 15 тисяч молодих українців /у військовому віці/ запроторено до карних сотень на московсько-китайському кордоні.

Варто пригадати й березневу революцію 1917 року, яка завалила царат. Розпочали її у Петрограді українські полки: Волинський, Ізмайлівський і Преображенський. Сьогоднішня т. зв. советська армія з її технологією і модерною зброєю, з концентрацією матеріально-вогневої сили в поодиноких стратегічно важливих пунктах, а передусім з погляду гетерогенного, багатонаціонального людського складу, з численною перевагою членів поневолених націй – має окрему роль і вагу.

Армія важлива особливо тим, що в ній зустрічаються молоді люди різних верств націй, не тільки з кіл професійної інтелігенції, а й робітництва, колгоспників і т. п.

Факт, що в новому політбюрі ЦК КПСС є представники генераліції /маршал Гречко/, КГБ /Андропов/ і шеф адміністрації /Косигін/ має свою вимову, бо всі елементи насильства з'єднано в центрі тиранів!

Характеристичною рисою національно-визвольної боротьби уявлених націй є їх всенародність. Вона не обмежується вузьким колом інтелектуалістів. У зв'язку з тотальним наступом окупанта на суцільний зміст й уяву життя поневолених націй йде суцільний протинаступ. Це означає, що йде боротьба проти колгоспної системи, накиненої поневоленим народам силою і терором, йде змаг за приватну власність хлібороба на землю, принаймні за поширення т. зв. присадибних наділів, проти накиненого соцреалізму, себто проти культивування в духовій творчості московського реалізму. Кращі представники поневолених народів вертаються до національних традицій, до оригінальних первнів духовості кожної нації зокрема, виступають проти воюючого атеїзму, а на його місце приходять культ релігії батьків, традицій тисячоліть чи століть; засуджують режимову кремлівську церкву з її вислужництвом безбожницькій владі та з місією "третього Риму", отже – захищають власні релігійні традиції, поєднані з національною ідеєю.

Поруч ідейного, культурного, інтелектуального, літературно-мистецького бою на відтинку гуманістичних наук, що охоплюють увесь комплекс духової творчості, поруч філософічного ідеалізму, т. зв. історизму, себто культу великих національних постатей доби державної незалежності й історичної величчя минулих століть націй – почавши з 1956 року приходять бунти студентів /Таганріг – 9.8. 1956/, які явно виступають на семінарах проти влади, бунти сільської молоді /за свідченням самої советської преси/, а серед колишніх в'язнів спалахують революційні настрої /"Известия", з 19.4./ . У Чернігівщині колгоспники не віддали присадибних наділів, навіть добилися їх побільшення /"Известия", з 19.5./; у деяких совхозах Казахської ССР колгоспники пляново скоротили собі працю /"Сельское хозяйство", з 13. 7./; у Сталінській області шахтарі примусили управління підвищити їм заробітну платню /"Правда Украины", з 6. 3./; у Дніпродзержинську робітники на металургічному заводі заперотестувати проти підвищення норм праці... Таких прикладів – почавши з 1956 р. по 1973 рік – безліч. В чому суть?

Треба підкреслити основне, що в боротьбу залучилися різні верстви поневолених народів, що борються за повне здійснення уявленого ними змісту даної ділянки життя, яке /здійснення/ можливе тільки у власній незалежній державі.

Передумовою докорінних змін в кожній ділянці життя є власна влада даного народу на його землі. Без влади даної нації немає землі, немає волі! Тому йде боротьба не тільки за "землю і волю", а насамперед за владу, що є запорукою здобуття землі і волі! Тут бачимо суттєве самопізнання усіх верств поневолених народів: без політичної революції, себто без перебрання влади тими, що її роблять, неможливе здійснення прагнень ні одної верстви народу. Суть сьогоднішньої стадії визвольної боротьби – стихійна і плянова мобілізація широких мас поневолених народів до зенітального її пункту, яким є відновлення

національної державности, що уможливить всебічний розвиток модерної нації.

Саме гасло "Свобода" невивантажне! Свобода – рамки, які треба виповнити змістом. Свобода – передумова, необхідна для вибору між різними вартостями, з гарантією, яка уможливляє їх реалізацію. Тому необхідно ясно визначати за які вартості, за яку якість хто стоїть! Боротьба за справедливість, за правовість, за закономірність – це гасло революційне, яке мобілізує моральні почуття у системі легалізованого безправ'я і беззаконня.

Політичне "самовизначення" вже нікого не мобілізує, бо Ленін обіцяв самовизначення "включно з відділенням" і ганебно обманув народи. Єдино мобілізуючим гаслом є національно-державна незалежність із відокремленням від Росії, без жодної іншої альтернативи! Розвал російської імперії і відновлення незалежних національних народоправних держав – це мета, яка мобілізує до визвольної боротьби всі народи.

І в цій меті одночасно згущене змістове визначення кожної ділянки життя нації, принципів його організації, бо як ніколи досі в історії /напр., західних імперій/ – не було такої ситуації, що поневолені нації мусять боротися не лише проти мілітарної окупації і економічної експлуатації, а й проти накиненої їм силою чужої культурної і соціальної духовости, окупантської системи життя, включно з релігійним. Большевизм, комунізм, советизм, російський спосіб життя, духовна, культурна, релігійна русифікація – засоби, з допомогою яких московські імперіялісти-окупанти панують над іншими, поневоленими ними народами.

Характеристичним феноменом сучасної епохи визвольної боротьби поневолених націй у російській імперії і в опанованих комунізмом країнах, крім безпосередніх форм і методів боротьби, як ось демонстрацій, страйків, розрухів, масових акцій, збройних зударів, – є ідейно-політичний, культурний, світоглядний, релігійний бій. Це зудар суцільних національних організмів – поневолювача і поневолених. Московські окупанти не вдовольняються фізичним поневоленням і експлуатацією інших народів, вони намагаються забрати у них і національну душу! Тому таким суттєвим у зударі між окупантом і поневоленими народами став бій за душу нації!

Найбільшим нашим досягненням у визвольній боротьбі, а теж гарантією нашої перемоги, є факт, що бій за душу нації поневолених народів підняло молоде покоління, яке народилося уже під московсько-большевицькою окупацією і не бачило вільного світу, навпаки – його виховували у ворожому до своєї нації дусі.

Прапор традиціоналізму, першости духу, безсмертності душі, прапор нації, невмирущости народу, підняли шести- і семидесятники, не тільки сини й дочки в'язнів тюрем і концтаборів, а й робітників по заводах і фабриках, колгоспників й технократів! І це найбільший удар, що його зазнала комуністична ідеологія, її система і взагалі московська окупаційна влада за минулі десятиріччя. Тому самоусвідомлення власної національної якості, власної суті, власних оригінальних традиційних вартостей духу, культури, правовости, соціальности, державности минулих історичних епох, пробудження національної гідности, що веде до самопізнання своєї державницької тисячолітньої традиції – це остаточно ідейна перемога над системою ідей ворога-окупанта.

Як завжди, передумовою збройної революції є світоглядова, духовна, моральна й політична революція. Творчість молодого покоління в Україні має виразне національно-політичне цілеспрямовання – національна держава!

Пов'язання визвольної боротьби з цілісним життям нації

Це істотна вимога, яка виросла з життя і мусить бути залучена в даліше плянування й опрацювання стратегії революції. Уточнюємо елементи процесу визвольної боротьби в Україні: а/ збройний фактор - повстання в концтаборах, б/ духово-культурний бій за власне національне традиційне обличчя, за примат духових, власних, оригінальних вартостей та зростання підпільного, катакомбного християнства, в/ національно-політичне цілеспрямовання цілості боротьби збоку ОУН-УПА, г/ боротьба проти соціально-економічного гніту, ґ/ боротьба проти антиприродної системи колективізму, силою насадженої в Україні Росією /наприклад, боротьба за присадибні ділянки, себто за український інститут приватної власності на землю/, проти російського колективістичного, отарного способу життя. Така боротьба пов'язує соціально-політичний фронт з національно-політичним.

Зосередження всіх багатогранних гасел життя в одному зенітному пункті та органічне поєднання гасел сьогодишнього дня з проєкцією здійснення їх повністю в УССД, - стимулюють стихійне тяжіння всіх ланок життя і всіх переслідуваних, гноблених, визискуваних та спраглих волі до відновлення суверенної Української держави. Студенти у високих школах змагаються за свободу досліду й науки і саме усвідомлення того, що свобода досліду в українському дусі може бути здійснювана тільки в УССД, дає їм і ту зенітну точку, до якої вони мусять змагати, щоб здобути передумови для розвитку своєї ланки життя і творчості.

Вирішальне завдання ОУН/р/ - всі органічні життєві процеси, включно із змагом за хліб насущний, необхідно підвести під спільний знаменник боротьби за УССД і розвал московської імперії. Подані тут кілька фактів показують стихійний напрямок української революційної боротьби.

Відкинувши палатний переворот, як нашу концепцію визвольної революції, приймаємо визрівання революційно-визвольного процесу з допомогою боротьби на всіх ділянках життя, яка буде штурмувати тюрму народів й комуністичну систему, її підривати й розхитувати, пов'язуючи стихійне тяжіння боротьби всіх верств народу до образу тих ділянок в УССД навіть - на перший погляд - частковими, конкретними гаслами дня, але з ясною цілеспрямованістю - можливістю їх повного здійснення тільки в суверенній Українській державі. Революційна боротьба не може бути відірвана від проблем живого життя - духового, культурного, релігійного, соціального, господарського, всебічних прав людини, прав нації. Вона не може зависнути у повітрі, розплистися у загальних гаслах, вона - мавши міт-легенду-візію - мусить об'єктивувати їх щодня, щохвилини у практичному житті. За такого нанизування революційних динамічних дій теж за здійснення конкретних щоденних життєвих потреб і вимог приходить і щоденний удар з окупантом та його системою. На такому підґрунті вибух збройного повстання пошириться як всенародна революція всіх шарів українського народу, незалежно від віку і статі. Цей вибух прийде напевно, зокрема тоді, коли революційний зрив очолять люди з великими візіями, свідомі своєї мети, безстрашні, з фанатичною вірою у перемогу.

Фронт має бути всюди - в колгоспі, на заводі, в школі, в профспілці, у фабриці, в управлінні письменників, в адміністрації, в армії, в літературі, в науці, в боротьбі за катакомбну Церкву і в її обороні, в кожній ланці духового і фізичного життя. Жертовні, самовіддані, відважні діячі, що виростають у такій боротьбі, стають прикладами для народних мас.

Тому треба зовсім інакше розглядати виступ наших шести- і семидесятиників, зокрема Мороза, Сверстюка, Горську, Лук'яненка, Кандибу, Симоненка, як лише тих, що прагнули свободи культурної творчості.

Їх не можна уважати тільки за етап боротьби, до того ж безуспішної, бо, мовляв, вони опинилися в тюрмах. Ми окреслили в "Бюлетені" ч. 3 /1972 р./ цей період як ідейно-політичний бій за самоутвердження і розгорнення українського національного світу ідей. А одночасно це було продемонстрування незламних характерів, особливо потрібних Україні. Це був наголос у тій фазі боротьби, а не замкнена сама в собі фаза, якщо мова про її зміст.

Концентричний наступ КГБ

Коли з наказу уряду СРСР у 1959 році загинув провідник Степан Бандера, коли КГБ кинула проти ОУН карту за картою - Кука, Матвієйка, щоб здеморалізувати фронт української революції, то це діялось саме в той час, коли діапазон боротьби, за почином і на підґрунті ОУН-УПА, небувало поширився, хоч на еміграції його мало-хто завважив.

1959 року почалася вже епоха шестидесятників і все з ними пов'язане. Чупринка загинув у час розгулу сталінщини. Сталінові здавалося, що "од молдавина до фіна на всіх языках все мовчить", але це був страх не лише народів, а й окупантів перед поневоленими народами. Сталін розправлявся з УПА-ОУН /Хрущов-Круглов-Рясний кінчали погроми України/, з "безбатченками-космополітами", з "лікарями-зрадниками", концтабори заповнилися /біля 18 міл./ в'язнями, сателіти були загнущдані, китайські "добровільці" воквали в Кореї, але бльокада Берліну закінчилася невдачею, під землею кипіло. Зближався вибух вулкану...

Це не випадок, що напередодні бравурного виступу шестидесятників московські окупанти убили Степана Бандеру, одночасно розкриваючи карти захоплених підступом Кука і Матвієйка. Але комбінований удар не дав їм бажаного результату.

Україна оживає

Все, що накіпіло десятиріччями, унаочнюється у повному банкрутстві ідеології комунізму-ленінізму-совєтизму-інтернаціоналізму російського типу, і то серед наймолодшої генерації поневолених народів, зокрема України. Поява шестидесятників - вицвіт крові УПА-ОУН! Вони продемонстрували оригінальний світ ідей України, самоусвідомили українські вартості і якості, розкрили їх, удокументували, заперечивши чужі, накинєні Україні. Те, що УПА осягнула зброєю, реалізуючи дилему бути чи не бути українській нації, а ОУН політично й ідейно /Україна проти Росії/, шестидесятники видобували з тисячолітніх корєнів України у протиставленні до російського світу і зформулювали її правди в повній гармонії з формулами IV-го Великого Збору революційної ОУН.

Оцінюючи явище шести- і семидесятників суцільно, можна зробити висновок, що їх творчість і життєва постава - це синтез Шевченкових візій і правд, пристосованих до потреб теперішньої окупованої України і людства взагалі, яке зайшло в ідейний і моральний сліпий кут. Але це не тільки культурне, а й визначне політичне явище. Національна цілеспрямованість, їхня політична програма - ясні, недвозначні.

60-ті роки - явний зудар з окупантом, зудар широкого своїм руслом національно-визвольного руху. ОУН діє дуже інтенсивно і широко, доказом чого є десятки смертних присудів на її членів.

У творчості шестидесятників бачимо й пошану до героїв ОУН-УПА. Олійник і Сорока стали символами. Збройні зударі, використання урядової друкарні у Львові, вивішування синьо-жовтих прапорів, ліквідація сексотів, здобування зброї на станицях міліції, унеможливлення травневої паради окупанта у Львові 1972 р. з допомогою часткового знищення каналізаційної системи, масові демонстрації студентів, розрухи в Темір-Тау і Новочеркаську, згодом у Дніпродзержинському і

Дніпропетрівському, демонстрації під пам'ятником Шевченкові на Канівській могилі, а з другого боку, таємне убивання кагебістами молодих націоналістів по селах і містах та інші терористичні заходи, - все це свідчить про затяжну, безстрашну боротьбу підпілля, яке повністю негує всілякі облудні конституційні формули і відклик до них, бо для ОУН не існує можливість боротьби за права легальної опозиції на основі визнання законності існуючої, окупаційної влади!

Паралельно з безкомпромісовою боротьбою ОУН і революційного підпілля, появляються відважні, відкриті протести за підписами борців-патріотів, збирають підписи під протестами, видають "Український Вісник" та іншу захальну літературу, часто під власними прізвищами; мужній захист арештованих, ризикування власною свободою в обороні однопідданих чи співборців, що є окремою ланкою фронту, незважаючи на те, що його учасники апелюють до конституції СРСР чи УРСР. Суть не в апеляції до неї, а в інтенції та в сприйнятті змісту протесту в свідомості читача. Очевидно, за відсутності підпільної боротьби, яка не визнає жодних т. зв. правових актів окупанта, могла б виникнути дезорієнтація серед ширших кіл народу, бо даремний будь-який відклик до конституцій окупанта, які є тільки засобом для обманування поневолених народів. У таких суперечностях затрачується чіткість визвольного фронту. Але, коли діє революційне підпілля, то цей негатив виправдується безкомпромісовістю і дією тих, які відверто виступають і мужність яких заслуговує на подив.

Загально, шлях, яким ішли відкриті борці, не можна уважати за невинуватий, хоч тепер і він їм уже замкнений. Вони досягнули ось що: а/ показали, що лише революційний підпільний шлях, неконтрольований окупантом, може остаточно довести до мети; б/ виявили безстрашні характери в ситуації нового малоросійського дворянства і дали приклади для наслідування, показали, що є відважні люди в Україні, готові на найбільші жертви в обороні своїх національних переконань; в/ поширили фронт боротьби, спопуляризували ідеї-мету - необхідність здобути права нації, як передумову для здійснення прав людини; г/ продемонстрували перед світом ідеї національно-визвольної боротьби української нації, вказавши одночасно на суперечності російської колоніальної імперіальної і комуністичної системи, на її заборізаність, облуду і обман. Відклик до т. зв. конституції УРСР-СРСР і т. п. мав передусім показати Заходові єхидність московської екстермінаційної політики і топтання прав людини під прикриттям барабанної агітації про "розв'язання національного питання в СРСР" /шляхом... "злиття націй"!/.

Легальність нашої визвольної боротьби

Змаг за права української нації і людини продовжується. Хоч відклики до "конституції" СРСР чи УРСР зайві, бо затемнюють фронти, все ж вони вказують на суперечності московсько-більшевицької системи. Це вже природне, ніким у світі не заперечуване, зафіксоване у численних міжнародноправних документах і хартіях, право нації на незалежність і відомі права людини, що покладені в основу ладу і порядку в світі. Відклик до універсального права не залишає за собою баламутства для широких кіл народу. Одне з найреволюційніших гасел - це боротьба за правовість, за справедливість, за законність, яка не має жодного відношення до російського /т. зв. советського, окупаційного/ писаного права. Законність, справедливість, правовість - почуття етичне, моральне, вияв інстинкту людини, як спільнотної, національним змістом і Божим правом одуховленої істоти.

Наша боротьба завжди легальна з погляду Божого, нашого національного і природного права взагалі. Тому треба уникати формул про легальну і нелегальну боротьбу з погляду її оцінки окупантом, хоч навіть з погляду його облудного права вона легальна. Але право оку-

панта нас не цікавить. Наша боротьба легальна з погляду нашого права. Можемо її називати явною і неявною, підпільною, у явних і неявних формах. Нелегальною, незаконною вона ніколи не була і не є. Нас не зобов'язує російське право, російський кодекс; нелегальне на українській землі все те, що чинить окупант, а легальне все те, що чинять борці за права нації і людини. Тому з погляду українського права, права Божого, з погляду права Української держави, з погляду теорії права – наша революція, наша визвольна боротьба проти Росії на нашій землі законна, легальна, натомість окупація України нелегальна, незаконна. Всі чини ОУН-УПА були і є законні, легальні, а всі дії москалів, їх армії, їх КГБ – злочинні, каригідні, незаконні. Мусимо призвичаїти наш народ, зокрема нашу молодь до того, що вони виконують тільки свою повинність, згідно із зобов'язуючим їх етично і морально українським правом, українським законом. Бо "Українська держава існує. Вона не існує реально, але існує морально, існує правно в наших душах", як заявив був перед окупантським судом у Львові один із провідних членів ОУН. Гасло нашої боротьби: Українця зобов'язує закон України, право України!

Треба проломити у широких масах України почуття "незаконности" їх змагу проти окупанта, коли будуть топтати його "закони" в ім'я українського закону, в ім'я закону Божого! Українська легальність, Божа легальність – дають силу й відвагу в боротьбі, бо це боротьба за своє право, за право Боже, за право України-нації і української людини!

Альтернатива влади і символів

Насамперед треба ствердити, що черговий удар ворога на одну із ланок фронту боротьби української нації і систематичне, плянове його поборювання революційної ОУН та багатограних форм і метод її визвольної дії, винищення її борців – не означають дезорієнтації у нас і не викликають паніки. Це природа визвольної боротьби, припливи і відпливи, наступ і протинаступ, мінливість форм і метод. У боротьбі мусять бути жертви, часто дуже болючі. Але шлях визволення завжди встелений мучеництвом і героїзмом, смертю і терпінням. Очевидно, ми хочемо, щоб було якнайменше жертв, якнайменше потерпілих, але без терпіння і ризика немає перемоги.

Удар ворога не всилі знищити ОУН, хоч може і розбити ту чи іншу її дію, ту чи іншу групу. Організаційні форми завжди змінливі. Наголос – як ми вже не раз з'ясовували – ставимо на єдність ідейну, єдність дії, що впливає з напрямних, передаваних різними шляхами і методами. Організаційно-технічна пов'язаність на дальшому пляні, бо її можна замінити іншими заавансованими модерними формами або можна мати децентралізовані осередки, не конче зв'язані між собою способом давніх класичних революційних організацій. Взявши до уваги систему КГБ, ОУН встановила свої відповідні форми організаційної дії, поклавши наголос на ідейний зміст і визначування напрямних для дії. Завжди і за всяких умов революційна організація необхідна, відважні провідники конечні, щоб народ бачив інший бігун влади, власної влади, отже сили, яка спроможна повести його у бій за власну владу. Нам уже потрібні в даному етапі боротьби не лише революціонери духу, а й революціонери дії. Необхідні бойові кадри. Без нового Чупринки, Бандери, Лемика, Мацейка, Сороки, без Мороза, Алли Горської, Лук'яненка неможливо перемогти ворога, бо остаточна перемога завжди на полі збройної боротьби. Не знецінюємо революціонерів духу, їх героїчної мужності, а тільки наголошуємо інший аспект: збройний чин, збройну боротьбу. Пам'ятаймо, що й на еміграції нам треба революціонерів, себто правдивих націоналістів, повністю відданих справі визвольної революції. Революціонер чину ненавидить до глибини душі окупанта з любови до своєї поневоленої Батьківщини, він готовий жертвувати собою, коли має виконати необхідний чин для визволення України.

Революціонери мусять мати гін до влади власного народу, нестримний, фанатичний гін, щоб народ бачив свою альтернативу, щоб бачив не лише Брежнєва і Щербицького, а й своїх лідерів, які спроможні стати, і стають, на прохання окупантом. Це – суттєва справа, яку глибоко зрозумів Валентин Мороз, написавши твір "Серед снігів", геніальний есей – вклад не лише в ідеологічний комплекс України, а й в соціологічний, в теорію державного будівництва і у формування несплямленої індивідуальності, прикладу, як власної альтернативи! Такі символи необхідні для народу, бо вони стають альтернативою власної влади, прапоронасцями визволення. У своїх зізнаннях убивця Сташинський дав документальний, дуже важливий матеріал, у якому з'ясована роль символів і індивідуальностей у революційній боротьбі народу так, як її розуміють КГБ і уряд теперішньої російської імперії. Щоб не було альтернативи, щоб не було другого бігуна влади в Україні, власної влади нації, московські окупанти намагаються потоптати символи, аламати їх або вбити. Звідси генеза т. зв. розкаювань, але звідси й убивство Бандери, Коновальця, Петлюри...

Тому кагебісти докладали всіх зусиль, щоб зламати Дзюбу, добитися від нього будь-якої "заяви", щоб тільки в Україні пішла пригноблююча вістка, що "Дзюба підписав заяву", отже, упокорився... Це особливо розумів Мороз, як бачимо з його останнього слова на безправному судилищі над ним.

Наше завдання: дати альтернативу, показати рідному народові інший, протиставний бігун рідної влади, щоб він не дивився у порожнечу, яку намагаються витворити москалі... Кук, Матвіяйко, Зена Франко, Холодний, Тютюнник /зламаний/ чи інші "розкайні грішники" – це не альтернатива, а ганебна капітуляція... Але Бандера, Чупринка, Коновалець, Сорока та їм подібні – альтернатива, український бігун влади, символи іншої влади! Таку альтернативу, такий бігун мати для народу – головне завдання революційної ОУН! Тому Москва і її київські квіслінги, а також вислужники Москви на чужині, з т. зв. "Кличем нації" включно, так постійно атакують Українське Державне Правління 1941 р. та його голову, бо це рідна альтернатива, рідний полюс влади, рідний її символ, протиставний до київської агентури Москви – квіслінга Щербицького і "президента"-погромника українського села з другої світової війни Грушецького...

Треба, зокрема, підкреслити, що революційна ОУН ніколи не розраховувала на те, що героїчний порив культурних діячів України останнього десятиріччя заступить її ролі чи применшить її зобов'язання і повинність, її відповідальність за долю України. Вона ніколи не уважала, що змаг героїчних Нескорених на культурному відтинку може бути намісткою її дії чи перебранням кимсь іншим її відповідальності. Вони у широкому змагу нації, у великому її піднесенні, у її самоставанні є одною ланкою фронту, в якій відіграють велику ролі в духовому бою – самоусвідомленням суті українства і безстрашним прикладом високої моралі особистої і громадської... Проте, вирішальне слово лишається завжди за ОУН/р/.

"Советская энциклопедия" /1964 р./ так дефініює революцію: "Революція – це закономірний переворот у житті суспільства, який усуває старий віджилий суспільний лад і стверджує новий". Українська Національно-Визвольна Революція, як антиімперіальна і антирежимна, це розвал російської тюрми народів на національні держави поневолених націй на чолі з Україною, усунення імперіального панування і знищення комуністичного ладу /себто російського способу життя в Україні/ та встановлення українського ладу в усіх ділянках життя України.

Наш об'єкт боротьби повністю уточнений: російський імперіалізм, усі його форми, видозміни і вияви. Не можна розпорошувати уваги народу, навпаки, треба вдаряти в один пункт: російський спосіб життя, силою накинений Україні, це: комунізм, колективізація, соцреалізм,

воююче безбожництво, режимова московська церква, суцільне удержавлення колоніального типу, така ж індустріалізація, русифікація не лише мови, а й духовости і культури. Так зв. соцреалізм як літературний чи мистецький жанр – це зображення колоніального буття української нації і апотеоза її рабства. В Україні все більше москалів, а українців виселяють поза її кордони. Армія в Україні – окупаційна, також складається, переважно, з москалів. Терор КГБ посилюється, ідуть намагання запровадити суцільну русифікацію цілого життя в Україні. Україна насправді – колонія Росії, як підтвердив Кандиба, додавши: чому я не можу сидіти в тюрмі в Україні, чому "суверенний" уряд УРСР з наказу Москви висилає українців поза територію "суверенної держави"...

Явний фрагмент сучасної боротьби в Україні з окупаційним беззаконням і насильством – це була спроба захищати з позицій конституційних норм своє об'єктивне право на здійснення тих національних і людських прав, що їх мають усі народи світу. Факт, що ці вимоги міцно обґрунтовуються Хартією ООН і Деклярацією прав людини, показує, що тут був розрахунок не лише на конституцію СРСР і УРСР, а головне на універсальне право нації і людини, незалежне від будь-якої конституції окупанта. Не думаємо, що метою цього фрагменту боротьби було тільки показати народові свавільство окупанта, топтання ним законів, бо цей факт усім відомий давно. Зрештою, суперечності між дійсністю і законом існують під кожним окупаційним режимом, різниця може бути тільки в розмірах свавільства супроти власних і супроти універсальних законів. Основною метою наших інтелектуалістів, яких не можна назвати ані конституціоналістами, ані еволюціоністами, ані легалістами, було виявити людські індивідуальності, мужність, характер у такому розмірі, щоб ті характери діяли явно між звичайними людьми, були прикладами і доказом проломання страху. Осадчий не випадково подає не лише світличного, а й Сороку та інших героїв ОУН-УПА, як типи характеру. Не забуваймо суттєвої думки І. Кандиби та Л. Лук'яненка: УРСР – це російська колонія, а консеквенція такого ствердження напевно не є відкликом до законів окупанта та паперової конституції СРСР і УРСР. Одночасно треба брати до уваги, що конституція СРСР не визначає СРСР за "союз республік", які "об'єдналися" на основі якогось договору, натомість підкреслює, що це – "держави робітників, селян і трудової інтелігенції"... А параграф конституції про право виходу т. зв. національних республік з СРСР заперечений іншим параграфом, який каже, що тільки "за згодою більшості робітничої класи СРСР".

Права, що їх обстоювали наші інтелектуальні працівники, не були тільки антирежимні, а й антиімперіальні. Річ не в тому, якими аргументами вони їх захищали, а в тому, що вони висунули національні самостійницькі, антиімперіальні цілі, змістово визначені історично-традиційними нашими антимарксистськими і антиімперіалістичними, християнськими й оригінально-українськими первнями. Навіть немарксист може відкликатися до Маркса чи Леніна. Маркс, наприклад, написав капітальний цикл статей про Росію, виданий окремою книжкою, який може появитися і в антикомуністичному, і в антимарксистському видавництві. "Собор у риштованні", "Коли Котляревський сміється", "Перший розум наш" – не мають жодного відношення до марксизму і філософського матеріалізму, а Морозові есеї "Серед снігів" і "Хроніка опору" – це гімн нації, Людині, Христові в Україні. Писати про культурних діячів з метою їх захисту – одна справа, але фальшувати їх твори й накидати їм не їхні думки й ідеї – це большевицька метода еміграційних радянофілів. Т. Шевченко, І. Франко, В. Стефаник, Леся Українка в інтерпретації московсько-большевицьких фальсифікаторів також належать до категорії передвісників або й сподвижників марксизму-комунізму. Так само можна зараховувати і Христа до такої категорії, як це вже й чинять деякі прогресивні католики, які ставлять Христа поруч Маркса і Фрейда.

Мета, а не методи боротьби визначають відповідне місце нашим незламним інтелектуалістам в історії сучасної визвольної боротьби української нації. Цей фрагмент явного опору /на основі т. зв. конституцій СССР і УРСР/ закінчився жорстокою розправою Москви з українськими Нескореними і ледве чи ще повториться у такому розмірі. А це ще один із доказів, що т. зв. легальність національно-визвольного руху з погляду конституції СССР і УРСР не має жодних перспектив здобути визволення України. Усунути окупацію можна тільки силою, себто зброєю. Шлях т. зв. легальної боротьби не тільки безуспішний, а й має у собі елементи самообману і обману, бо ж хіба можна повірити, що - наприклад - право на державну незалежність і права людини окупант може здійснити добровільно, себто добровільно зректися своїх колоній? З історії знаємо, що окупанти ніколи добровільно, без ужиття фізичної сили не здавали своїх позицій. Мужні люди в Україні, які були свідомі того, що їх чекає, і того, що їхні постулати /інколи прикривані також конституцією, Леніном і Марксом/ доведуть не до їх реалізації, а до ліквідації їхніх носіїв, продемонстрували народові, що такий шлях не веде до мети. Події в ЧССР, в Угорщині, Польщі, в концтаборах черговий раз показали всім, що "людяний комунізм" - блеф.

Респектування Леніна, советської влади в принципі, соціалізму в принципі, з намаганням встановити "справжню" советську владу, "справжній соціалізм із людським обличчям", демократизацію соціалізму і советської влади, - викликає враження, начебто і Ленін, і советська влада, і її соціалізм у принципі не злі, що вони стануть кращими, якщо здемократизуються. Відклик до влади створює враження, начебто ті тирани "добрі й чесні", можуть "виправити" помилки і злочини, що їх вчинили їхні підлеглі. Мовляв, "цар не знає, якби він знав..." Повторювання таких засобів захисту прав народу і людини doprowadило б у майбутньому до лицемірства і визнання окупантської системи, бо такий шлях не веде до здійснення головної мети, він контрольований окупантом і внутрішнім гамульцем, можна сказати, внутрішнім коректором, який за умов такої тактики примушує ощаджувати шелестів, овчаренків, навіть брежнєвих і подгорних, коли звертається до них, як до адресатів.

Покликування на Леніна є певним виправданням і системи в принципі, бо цитати творів цього обманця служать засобом аргументації. Звідси приходить закономірно і аргументація, що продовжування дотеперішньої політики окупантської влади приведе до дискредитації уряду і його системи, начебто ті, що борються з окупантами за волю і права нації турбуються про добре ім'я злочинної московсько-большевицької системи. Залучення такого елемента фікцій у визвольні процеси України на черговому етапі, насправді гальмувало б їх /процеси/ і дезорієнтувало б народ, як це виявилось /щоправда, в іншій констеляції і за інших умов/ в ЧССР Дубчека.

Народні маси не прийняли б таких форм т. зв. легальної боротьби, бо після вже пройденого етапу, після дії УПА-ОУН, вони вже свідомі, що відклик до фікцій, до Леніна і Маркса - це обман, який принесе ті самі, вже відомі наслідки. Кожен, хто черговий раз буде відкликатися до фікцій, перестане бути перспективним борцем, свідомим того, хто поневолює Україну і винищує її борців. Поруч дії ОУН, що радикально заперечує большевицьку систему і московську імперію в принципі та застосовує методи безкомпромісової боротьби, теперішній фрагмент був потрібний і корисний. Але якби не було полюса ОУН, не було б і альтернативи, яка вказувала б, що останнє слово скаже зброя. Нас розсудить із Москвою кров і залізо, а не домагання, щоб вона здійснила свою конституцію.

Проте, як ми вже зазначили, боротьбу Нескорених в Україні не можна утотожнювати тільки із змаганням за здійснення конституції

СССР і т. зв. УРСР. У цій фазі боротьби виявилися такі глибокі, національні, перспективного значення, процеси і створилися чи розбудилися такі національні вартості у площині духової культури нації і її національного самоставання, такі героїчні постаті, що стали прикладами для народу /В. Мороз, Алла Горська, Лук'яненко, Кандиба та інші/, що цей період треба зарахувати до світлих сторінок національного самоусвідомлення власної суті і героїчного змагу найкращих.

Відклик до конституцій тут і там, до Леніна і Маркса - зник у буревійному вибухові національної духової потенції. Тому прийшов такий жорстокий удар окупанта, навіть важчий, як за часів Сталіна. Поети завжди підготовляли великі революції духу, а за ними чину! Воїнів попереджали мистці і письменники. Марсельєзи попередили і стимулювали штурм Бастилії.

Визвольний процес сильніший, коли одночасно відбуваються великі духові процеси відродження, що виростають на чинній боротьбі. Це бачимо тепер в Україні, тому такий жорстокий удар ворога по Нескорених.

Якби вони, Нескорені, були ізольовані конституціоналісти, легалісти, еволюціоністи типу Сахарова чи ДРСС, або т. зв. Ленінградської групи чи "Віча", якби зміст їхньої творчості та їхні вимоги були позначені советизмом, комунізмом, ленінізмом, марксизмом, а не змагом за українську традиційну якість національну, політичну, культурну, релігійну, соціальну, то їх не зустріли б такі переважні присуди.

Якби їхній змаг був лише за рамки, в яких мав би бути зміст неукраїнський, ненаціональний, а марксистсько-соціалістичний, спертий на ідеологію марксизму, на постанови з'їздів компартії України і Росії /зокрема VIII, IX, XII/, на конституції УРСР і СССР, цивільні кримінальні кодекси УРСР, якби вони домагалися тільки громадянських свобод, нібито забезпечених конституцією УРСР /ст. 105, 107, 108, 104, 103/, та переходу влади з рук партійно-поліційної бюрократії до рук т. зв. трудящих в особі Рад /5-та стаття/, власної армії УРСР, взаємин і договорів із чужоземними державами, здійснення постанов Конституції про суверенні права Верховного Совету УРСР і т. п., привернення законів з доби українізації, припинення насаджування москалів і виселювання українців з України та вільного обговорювання права УРСР відокремитися від СССР і т. п., як це сугерує V-та Конференція ОУНз, то цей реформізм, легалізм, еволюціонізм /навіть без ясної мети сецесії з СССР/ з чисто антиукраїнським марксистсько-ленінським змістом - не був би такою великою загрозою для Москви і не викликав би з її боку такої варварської реакції.

ОУНз на своїй V-ій Конференції пропагувала "нашу державу УРСР", "суверенність" якої нібито визнав Ленін 1917 р.

Так на думку "двійкарів", тоді було дві держави на тій самій українській території, УНР і УРСР, що їх визнав "сам" Ленін. Тепер УНР уже не існує, - стверджує ОУНз, отже, треба змагатися за "усуверенення УРСР"... /колонії, - прим. наша/.

Та ж Конференція ОУНз уважає, що в Україні йде змаг тільки за "ліквідацію" панівної в СССР системи національного, політичного і соціального поневолення людей і народів", а не боротьба за розвал російської імперії усіх барв на національні держави!

Таку свою інтерпретацію змісту змагу Нескорених хоче накинати ОУНз. Але основне простудіювання творчості Нескорених повністю заперечує цю шкідливу і антиукраїнську постанову Конференції ОУНз,

яка зовсім не відповідає змістові змагу та інтенціям культурних творців і є звичайним фальсифікатом, корисним Москві.

ж

Після закінчення одного фрагменту т. зв. явного змагу в Україні, треба передбачати такі можливі нові наголоси у визвольній боротьбі:

Генеральна лінія на теперішньому етапі визвольних процесів в Україні, мабуть, буде характеризуватися поглибленням підпільних форм боротьби і фронтальним наступом /після певної "передішки" і стихійного перестановлення сил/ на всіх ділянках життя народу проти окупанта, пов'язуючи конкретні гасла нинішнього дня з єдиною реальною можливістю здійснити їх в Українській державі.

Це означає, що усвідомлений, пов'язаний з величним минулим, з українською тисячолітньою якістю і вартістю, образ усіх ділянок життя і творчості народу в УССД буде мобілізувати всі народні верстви, професії і генерації до боротьби за суверенну Українську державу.

Суть революції є саме в доосновній зміні сучасного неукраїнського змісту, себто у знищенні його і встановленні власного. Зміну цю можна досягнути тільки силою, а остаточною, фінальним завершенням її є збройна боротьба. Суть політичної революції є у перебранні влади тими, що її роблять. У національно-визвольній революції владу перебирає поневолена нація, усуваючи із своєї землі окупантів.

Найбільше досягнення Нескорених - це висунення національної оригінальної української якості і самоусвідомлення її народом, отже - це самопізнання себе у всенациональному сенсі і засягу, повне заперечення чужого, ворожого, накиненого Україні марксизму і ленінізму, що перетворюють українця на духового раба, ідейного раба Москви.

Саме за український зміст, за традиційні духові вартості в Україні розгорівся бій, що його московські окупанти вже не спроможні подолати жодними варварськими засобами і методами. Відклик до духу, до героїки минулих світлих українських днів, Собори власних душ уже не погаснуть ніколи!

А це могутня духово-ідейна і етична рідна база для продовження переможної боротьби та визначування її стратегії і тактики.

=====

Б. ПІДМОГИЛЬНИЙ

НАСТУП В ОБОРОНІ

/Актуальні питання стратегії української революції/

Загальні риси сучасної революційно-політичної стратегії ОУН та визвольних сил в Україні, які мають своє силово-політичне й ідейно-світоглядове опертя в революційній ОУН, можна визначити як дефензиву в політичному й бойовому аспекті, і як незмінну офензиву в ідейно-світоглядovому відношенні.

Поворот до традицій - крок вперед у революційній боротьбі

Тут треба зазначити, що наша визвольно-революційна боротьба, як кожна творча революція, є завжди великим кроком уперед, вона повертає нас до традицій, до світлого минулого, до оригінальних історичних вартостей, до української суті і якостей, вирощених на протязі тисячоліть... Чи інакше є, наприклад, із відомим гаслом повороту до "чистого євангелія", "назад до природи"?! Коли прагнемо змобілізувати до боротьби з російським дияволом тисячі й тисячі, а то й мільйони, то мусимо висувати стародавні, традиційні й непроминальні вартості: наш вічний священний Київ, наш Космач, нашу прадавню Русь-Україну, єднання передхристиянської і християнської України. Мусимо показувати великі труднощі минулого, що їх перемагали наші великі предки, наголосити, що нікому не вдалося знищити нашого вічного Києва...

Найреволюційніше діло молодого покоління України - це самоусвідомлення ним вічності України. Так званий історизм - революційний чин, а висунення соборів і Космачів - це "назад до вчорашнього", найвизначніший крок уперед до завтрашнього. Народові треба тепер впоювати в душу не те, що ніколи не було предметом змагань і не відомо, чи вдасться його осягнути, а те, що вже було досягнене ним і його треба тільки в нових шатах зробити новою дійсністю!

Оборона України

Черговий характеристичний елемент сучасної стратегії це - оборона. Чому? Гасло оборони мобілізує не тільки революційні елементи, а й розгортає фронт боротьби на відсталі прошарки, поширює запілля для тих, що наступають. Ворог ударяє в саму істоту нації, в саму природу людини, а усвідомлення цього мобілізує навіть тих, які не пішли б за нами, але під гаслом боронім життя нації, боронім в'язнів, боронім Мороза, якого катують, бо завтра чекає подібна доля менше хоробрих ніж він, - вони ідуть за ОУН, за бандерівцями. Зрештою, ми жертви агресії, ми уярмлені, на нас напали, нас поневолили, а звідси логічний висновок - ми боронимося, хочемо відвоювати загарбане від нас, бо нам учинено страшну кривду. Ми проти кривди! Це гасло зрушить і заактивізує відсталі частини народу і змусить їх взяти участь у боротьбі. У вас взяли вашу землю москалі, вас прикували до фабрики, вам забрали паспорти, вам силою накинули соцреалізм, усе це має зворотну сторінку медалі - забрали безправно, отже мусять віддати, але не віддадуть і тому треба силою взяти своє!

Розумно політично зформульовані плани оборонної стратегії для цілого поневоленого народу мають у собі непереборні офензивні елементи, бо в кожному справедливому змагу, в кожній боротьбі чи війні оборона має вплив навіть на тих, що думають інакше, ніж ми. Вона їх мобілізує і прихиляє на бік того, хто висунув гасло оборони нації. Найбільші воєнні стратеги висували завжди гасло оборони. Наприклад, Наполеон захищав "здобутки французької революції", а москалі по нинішній день говорять про "оборону здобутків великого

жовтня". Гаслом москалів завжди була і буде "оборона" кожночасного стану їх загарбництва, бо, мовляв, вони загрожені в їхніх сучасних кордонах, тому вони мусять завойовати чи підкорити собі цілий світ. Марш Ганнібала на Рим був обороною Картагени... Москалі за Леніна, нападаючи на інші країни, проголошували, що борються за "владу рад", проти "агресії". Навіть підготовка "жовтневої революції" ішла під гаслом оборони "столиці" від німців, які, мовляв, хочуть її захопити. Шестиденну війну Ізраїль назвав превентивною війною, себто також оборонною від підготовлюваного нападу Єгипту...

Національно-визвольна війна і революція завжди мають багато ширший діяпозон, ніж соціальна революція, яка звичайно охоплює тільки одну частину народу. Мао ніколи не переміг би в Китаї, якби не напад Японії на Китай. Його "селянські революти" і "селянські республіки" не мали перспектив на перемогу, але в ситуації нападу Японії Мао оголосив тотальну партизанку на національній базі і визнав Чіянґ Кай-шека лідером всього Китаю. Таким чином він збалантував найширші кола народу, як "патріот", який під гаслом оборони нації від наїзника іде у спільному фронті з усіма китайцями. Це уможливило йому інфільтрацію рядів армії Чіянґ Кай-шека.

Об'єднаний фронт проти ворога - головний фронт,
оборона уявленої нації - головна справа!

Покарання революційною ОУН руками Лемика речника Москви на ЗУЗ Майлова звернуло увагу народу на тих, що боронять націю і карають за кривду, вчинену їй. Репресії ворога на народі за покарання представника окупації революційною рукою не знеохочують народу до тих, що карають ворога, а наставляють вороже до самого ворога, до тих, що безпосередньо застосовують терор проти поневоленої нації. Пацифікація ЗУЗ відштовхнула народ не від ОУН, а від окупантів і від опортуністів, які засуджували ОУН. Репресії - це кривда, а проти кривди стає кожен шляхетний, навіть трусливий, якщо він не зрадник. Той, хто карає ворога стає альтернативою власної влади, сурогатом власної держави, яка має свої закони, існує ідейно, морально і правно в дущах та етичному пережитті народу, про що говорив на судовому процесі у Львові 1936 р. в останньому слові Ярослав Стецько.

Дві концепції війни поневоленого і панівного народу.

Роля політично-революційної організації.

Між поняттям війни, що його класично здефініював Клявзевиц, як акт насильства, щоб примусити ворога виконати чужу волю, і нашою концепцією революційно-визвольної війни - є суттєва різниця. Національна революція змагає до того, щоб з території власної держави прогнати і знищити ворога, а на його місце поставити владу свого народу. Революційна війна тепер - всенародна війна, яка ліквідує окупантську владу і замінює національною самостійністю. Тут не може бути компромісу, як передбачалося у класичній формулі війни Клявзевица.

Фрідріх Великий, Бісмарк вели війни класичного типу. Бісмарк відмовився маршувати на Відень, бо мав за мету не ліквідувати державно-політичний статус імперій чи великодержав, а досягнути обмежені прагнення у рамках тодішнього статусу. Революційна війна поневоленого народу доосновно змінює статус, бо проганяє і ліквідує того, хто встановив окупантську владу на його землі.

Всенародну визвольну боротьбу, себто національну революцію в Україні проти окупантів, ворог не здушить тотальним бомбардуванням чи атомовою зброєю, бо повстанців від народу, вояків від цивільних людей елімінувати не можна, а тим більше неможливо знищити все населення 50-мільйонної нації, коли її землю одночасно окупують ворожі

війська. Крім цього, серед місцевого населення живе дев'ять мільйонів московських п'ятиколонників. З них - очевидно - не всі стануть на боці напасника з різних причин, у тому й опортуністичних, особистих, безнадійности виграти боротьбу з революційними національними силами. Народноправство і модерна техніка фактично унеможливили класичний тип ведення війни в стилі Клявзевица, модерну техніку, наприклад, у В'єтнамі, підмулила, інфільтрувала, унеможливила партизанська техніка...

У зв'язку з новітньою воєнною стратегією, партизанка неможлива без політичної організації, яка керує, командує, мобілізує маси. Альжирці перемогли комбінацією двох елементів: політичної організації і повстанської стратегії. Це саме було в Ізраїлі чи на Кипрі. Еспанська всенародна війна 1808-1813 рр. проти Наполеона була успішна завдяки повстансько-партизанським діям, але вона не досягнула повністю своєї мети, бо не було політичної організації з ясною цілеспрямованістю. Без політичної організації кожна партизанська боротьба засуджена на поразку, бо вона сама не встановить ладу, порядку, нової державнотворчої влади на всіх ділянках життя. Повстанство мусить мати власний державний принцип і власний національний правопорядок, що його визначає політична революційна організація /в Україні, напр., ОУН/.

Москалі чваняться, що вони здобули владу революцією пролетаріату. Це явна неправда, жодних повстанських партизанських акцій Ленін і Троцький не вели. Царат завалили полки, складені з українців, передусім із національних мотивів. Троцький вів російські війни методом Клявзевица, себто - методом "аристократично-абсолютистичних" часів. Він загарбував чужі країни інтервенційними війнами конвенціонального типу. Так загарбано Україну, Грузію, Туркестан, так маршували Троцький і царський аристократ генерал Тухачевський на Польщу. Ні в одній країні комуністи не прийшли до влади партизансько-повстанським шляхом. І Кастро, і навіть Мао йшли до влади не як програмові комуністи, а як аграрні реформатори, які обіцяли селянам землю у приватну власність. Мао - крім інших вагомих причин - прийшов до влади саме тому, що вспів своєчасно збагнути вагу національного питання, а в той же час, створивши психологічно-етичну позицію для патріотів, розклав армію Чіянґ Кай-шека, який зосереджував свою стратегію на зовнішній війні, занедбавши внутрішні реформи в дусі Сун-Ят-сена. До того ж Мао успішно пропагував програму аграрного реформаторства Сун-Ят-сена, всупереч тезам Леніна, Сталіна, Маркса і Енгельса, а Сун-Ят-сен був прапором Чіянґа.

Переворот хунти Леніна

Большевики прийшли до влади фактично з допомогою перевороту типу латинсько-американських чи африканських хунт. Вони продовжували свої загарбництва /після анархічних епізодів громадянської війни/ царськими військами, з допомогою царських генералів Шапошникових, Тухачевських, Брусілових, а не народними партизанами... Уся теорія Маркса тут ні при чому! Комуністичний лад накинено поневоленням націям, жодна робітничка кляса чи хліборобська верства його не бажали. Це була типова завойовницька стратегія окупанта, а не якісь прагнення здійснити волю поневолених народів. Подібну методику большевики застосували й у висліді другої світової війни. Методом класичної, конвенціонального типу війни вони загарбали Польщу, Угорщину, Болгарію й інші країни, точно так, як царські деспоти. Тільки на російській території большевики мали підґрунтя в народі з його отарною ментальністю і колективістичними, атакістичними соціальними ідеалами та інститутами.

Ані большевицький, ані маоїстський тип стратегії війни нам не підходить. Большевики дійшли до влади російським стратегічним концептом, що поєднував "аристократично-абсолютистичну" царську методику

ведення війни з новим типом російських імперіялістів, які мали власну загарбницьку політичну стратегію, окрилену обманливою для інших народів ідеологією і програмою. Їхня армія була армією не революції, а контрреволюції, і вони накинuli свій порядок згори. Суть і причина їхньої перемоги була в тому, що большевики мали обманливу ідеологію, залізну дисципліну і організацію, рішену вогнем і мечем захопити владу в ім'я "нової Росії".

Нічого революційного, прогресивного вони не принесли, а тільки реставрували з допомогою царських старшин і організованих армій імперію стратегією загарбницького типу конвенціональних воєн! Для нас історична наука не лише з большевицької контрреволюції, а й з інших політичних революцій така: еспанські антифранцузькі партизани-повстанці наполеонівських часів, навіть Вандея, яка піднялася проти французької революції 1793-1796 рр., програли головно тому, що не мали політичної організації, командної сили із своєю ідеологічною, політичною і державнотворчою цілеспрямованістю. Повчальним є також досвід з італійськими революціонерами ХІХ-го століття.

За власний державний лад і правопорядок

Основна інтенція нашої революції - прямувати всіма ділянками життя до української державности, створити фронт боротьби на кожній ділянці життя, щоб образ майбутньої Української держави мобілізував народ до змагань, до всебічної боротьби. Наш український державний лад, наш правопорядок, наш соціально-політичний лад, наш культурно-політичний зміст, наша релігія, наша всебічна творчість, наше нав'язування у боротьбі до традицій, наше самоусвідомлювання української якості і суті, словом, вираження нашого світу ідей і вартостей, ідей нашого Києва у протиставленні до російського світу ідей і російського способу життя - це суть і підґрунтя нашої визвольної боротьби. Не вrostання у чужий світ, не приймання його форм і змісту, не вrostання у чужий державний, суспільний і культурний організм, а повне заперечення і усунення його! Не в старому, накиненому, окупантському ладі, не в окупантській системі вирощувати свій лад, а офензивно протиставляти свій власний лад і порядок чужому, окупантському, ворожому. Це діється у культурі, духовій творчості, в релігії, в суспільному, в аграрному, в робітничому і селянському комплексі, в усьому житті нації! У глибинах душ і в боротьбі пригноблених, понижуваних, уярмлених селян, професійної інтелігенції, робітників, у їх прагненнях, що виростили з оригінальних первнів нашої духовості, має вирости, і виростає, Українська держава, мілітантний дух боротьби за неї, за кожен ділянку життя, за нове змістове оформлення його після політичної революції...

У такій боротьбі твориться власна українська національна держава, джерелом якої є княжа і козацька епохи. Це змаг не за "загірну комуну" Хвильового, не за здійснення "справжнього ленінізму", себто росіянізму, ані марксизму, що є антиукраїнськими доктринами і системами, ані не за здійснення якогось лібералізму, соціалізму чи іншого неукраїнського "ізму", не за здійснення якогось безглузлого пролетарського інтернаціоналізму, а виключно за здійснення націоналістичного українського традиціоналістичного ладу, який відповідає духові української нації, і за притаманні нашій нації вартості. Отже, це не змаг за "продовження" паризької комуні чи махнівщини, не імітація фашизму Муссоліні, франкізму чи соціалізму грушевщини і винниченківщини, ундізму або соціал-радикальщини, бо все це неукраїнське, чуже, противне нашій духовості! Натомість нав'язування до наших традицій, і відроджування прадавніх наших правд, духу "Руської Правди", української козацької ідеї, суспільних ідеалів, висловлених у фольклорі України, духу передхристиянської і християнської героїчної народоправної аристократичної України, ідеали якої оформила в модерному вигляді молода Україна Морозів, Сверстюків і Калинців, що попу-

ляризують і розповсюджують ідеї з творів Донцова, Липи, Міхновського, Липинського /поза його класократичними імітаціями чужого/, геніальні візії Шевченка, Стефаника, Лесі Українки, концепції та ідейні позиції з творчости Степана Бандери, З. Карбовича, М. Орлика...

Нова генерація дає традиційний український зміст нашим змаганням, виповняє рамки завітної свободи нашою історичною якістю. Нині нам ближчі св. Теодосій Печерський чи Іван Вишенський, зміст козацьких літописів і легенд, ніж тисячі томів "наукової аналізи благ" лібералізму чи соціалізму...

Повстанство

Яка ж стратегія нашого визволення? Китайського, в'єтнамського, кубинського, алжирського типу? Ні. Всенародне повстання - це комбінація партизанської і конвенціональної війни проти Росії. Українське повстанство це не тільки партизанка, а й одночасно партизанка і війна регулярними арміями. Пригадаймо козацьку добу. Візьмим до уваги реальні умови України, її геополітичне становище, її стан аграрно-індустріальної країни, її відокремленість від "третього світу", її ситуацію країни, окупант якої безпосередньо межує з нею. Успішна стратегія не може наслідувати чужі зразки, не взявши до уваги власних умов. Іншу стратегію визволення мусить мати поневолена цивілізована індустріально-аграрна країна, країна із специфічним географічним становищем, а іншу недорозвинена країна.

У стратегії України відіграє вирішальну роль поневолення багатьох країн Росією, які межують з окупантом або одні з одними. Звідси наша ставка - синхронізовані повстання в різних країнах, розпорошення ворожих сил, опановування центрів технології, саботажі, як один із чинників боротьби, одночасна атака міст та оперування по селах і поза ними. Оперування також у великих містах, де легше зникнути малим групам, опанування центрів масових медій, головних позицій комунікації, саботажі в технології, захоплення центрів атомової енергії. Україна - це не Китай із величезними просторами і майже тільки з аграрною структурою, де вистачало опанувати села, щоб збройно здобути міста. Закони національних революцій відмінні від законів соціальних. Національна революція мусить здобути різні верстви населення, а не тільки одну, бо національна революція - це протиокупантська революція!

Наша мета - підняти всю націю до збройної і взагалі всебічної боротьби проти ворога. Це не означає, що більшу роль може відігравати якась окрема верства, але співчувати і менш чи більш активно діяти мусять більші чи менші гурти з кожної верстви. Хоч УПА була у більшості армією селян, проте її цілеспрямованість не селянська, а загальнонаціональна. Знавши силу національної ідеї, Мао Тсе-тунг був проголосив спільний фронт з "буржуазією" проти Японії, визнаючи її національно-патріотичною верствою, що ставить національне понад класове. А через якийсь час він цю саму "буржуазію" знищив. Був визнав Чіанг Кай-шека як свого головнокомандувача і президента Китаю, щоб потім його збройно поборювати, коли китайці перемогли японців...

Зразком для нас - це національна революція Б. Хмельницького, що напочатку була комбінацією регулярної і партизанської війни. Не забуваймо слів Богдана: "підійму всю чернь", і він підняв її спільно з козацьким лицарством, з'єднавши разом Виговського, Богуну і Кривоноса, божка черні. Чернь у нашому розумінні це не згідлива назва, це - складова частина нації. Запоріжжя було єдністю усіх найкращих верств нації. Поняття нації козацької доби найбільш поступове у світовій історії. Носіями нації були не лише аристократи, не лише дружинники, не лише козацькі старшини, не лише лицарський стан, а й найкращі з усіх верств нації. Коли розуміти демократію, як ме-

тоду, а не як ідеологію лібералізму, то поняття нації поширилося в козацьку добу на всі верстви народу - лицарство, міщанство, духовенство, простолюття. Це поняття і тепер зобов'язує, тим більше, що поняття нації в "Руській Правді" дуже зближене до козацького!

Факти доказують, що самостійна Українська держава не знала аналіфбетів!

Ми не поділяємо поглядів проф. Брайчевського про мотиви Переяславського договору, мовляв, класові інтереси диктували Хмельницькому союз з царем. Але Брайчевський має рацію в тому, що Богдан укладав договір з Москвою як рівний із рівним і не "возз'єднував" Україну з Росією, бо це були дві окремі нації-держави, натомість він не має рації у марксистській інтерпретації причин договору. Не забуваймо, що аристократ Богун і аристократ Виговський були проти договору. Богун з національних, а не з класових причин не присягав цареві. Виговський з національних, а не з класових причин ішов під Конотоп. Мазепа з національних, а не з класових причин ішов під Полтаву!

Катерина II-га листувалася з Вольтером і бунтувала "пролетарів" західних країн проти "помазаників Божих". Це була справа національно-імперіялістична, російська, і Катерині II-ій була байдужа спільність класово-февдалних інтересів абсолютистичних монархій!

На сучасному етапі поняття нації - всенародне поняття, її носій - увесь народ. Коли закінчилася доба забріханого, неіснуючого "пролетарського інтернаціоналізму", остання поруч ліберал-капіталізму доба класократизму /після февдального ладу, коли в рамках його збереження і збереження абсолютистичних монархій того часу велися війни з метою не знищити противника, а примусити його виконати волю того, хто виграв війну за ту чи іншу провінцію/, коли прийшла доба всенародного самоусвідомлення - змінився і характер війни. Звідси наша давня теза про озброєний народ, про особливість його значення, про зростання ролі повстанства, про повернення у широкому розмірі до концепції війни - людина проти людини і т. п.

Отже, в нашій стратегії революції треба проаналізувати всі реальні компоненти, всі умови, все, що може й мусить сприяти нашій перемозі. Необхідно визначити тактику і стратегію дії на відтинках: а/ советської армії, б/ партії, в/ комсомолу, г/ адміністративного апарату, і/ технократів і т. п. Армія, партія, комсомол як організації - це наші вороги, але члени їх є також членами нашого та інших поневолених народів. Поборюючи ворожу організацію, не можна поборювати без розбору всіх людей у ній, бо це з кожного погляду нонсенс. Пропорційне відношення неросіян до росіян у користь неросіян.

Окрема роль належить безпартійним, передусім мужнім людям, які не дають себе примусити стати партійцями. Колгоспи - антиукраїнська організація, але колгоспники наші брати і сестри. Поневолені народи - наші природні союзники. Діаспора - річ двосічна.

Наш план дії - систематична й посилена інтенсивність оборони, що згодом має перетворитися у політично-бойовий наступ. Теперішнє наше головне гасло: Оборона України! Мета цього гасла - змобілізувати якнайбільше українців навколо нього. У центрі політичної і дійової оборони стоїть ідейно-світоглядова офензива. Це не контрадикція. Обороняємо спільно Україну від русифікації, національного і культурного геноциду! Йдемо з тими, хто обороняє Україну, а одночасно в процесі політичної і бойової оборони розгортаємо світоглядово-ідейну офензиву. Наступ наших ідей, світу Києва проти світу Москви, Космача проти Вавилону! Гасло оборони актуальне не тільки в Україні, а й на чужині, бо його завдання - мобілізувати всіх на фронт оборони української нації! Ідейно-світоглядова офензива має також таку

мету: а/ поширити засяг оборони, щоб черговим кроком була сильніша світоглядова офензива, б/ авангард революції чітко відмежувати від резистансу.

Широкий фронт не може затерти межі між націоналістичними пробойовими кадрами, проводом революції і резистансом. ОУН ніколи не стане резистансом.

Як в Україні, так і на чужині ОУН висуває загальноукраїнське гасло дії: Оборони Батьківщини! Уважає фронт проти ворога – головним фронтом! Тоді вся українська спільнота стане за ним, а якщо якась політична група відсепарується, то сама себе поставить поза рамки фронту українських патріотів. Єдність в акції – найважливіша і єдинореальна єдність!

Боротьба націй

У міркуваннях на тему визвольної акції завжди треба виходити із ствердження: національно-визвольна революція це відверта всенародна боротьба. Отже, не змова і не палатна революта, а боротьба нації. А в такій боротьбі сама концепція боротьби не може бути прихованою, таємною.

Є нації поневолюючі, і є нації поневолені. Не тільки імперіялістична верхівка поневолює інші нації, бо вона не є абстрактним явищем. Носії імперіялізмів це не класи чи верстви, групи чи партії, кліки чи хунти, а панівні нації. Україну поневолює не якась російська кліка чи тільки компартія, а поневолює її російська нація. Так само, як поневолювала її під час другої світової війни не нацистська партія, а Німеччина. Індію, Тану чи Ірландію поневолювала Англія, а не лейбористська чи консервативна партія. Це – аксіома. Інша справа в стратегії і тактиці революції розгравати певні елементи в лоні нації-поневолювача, ділити і протиставляти їх одні одним, а інша справа бути свідомим того, хто ворог! Це – основна теза, якщо наша національно-визвольна революція має іти правильним переможним шляхом. Навіть Мао Тсе-тунг трактував Японію як окупанта, мобілізуючи спільно з Чіянґ Кай-шеком китайців до оборони від японців взагалі, а не тільки від японських "буржуїв".

Саме тим, що Мао надужив національної ідеї, пішовши у спільному фронті з Чіянґ Кай-шеком, він обманув народ, як "аграрний національний реформатор". Мао у своєму творі "Стратегічні проблеми в партизанці проти Японії" сам визнає силу національної ідеї і стверджує, що самими соціальними гаслами і відкликом до класової боротьби не можна було перемогти не тільки Японію, а й Чіянґ Кай-шека у Китаї.

Отже, у визначуванні прогноз чергового етапу боротьби в Україні /у пов'язанні з ОУН, а чи тільки взявши до уваги дію різнорідних сил в лоні нації, що їх розбудила ОУН-УПА/ треба завжди виходити з основного ствердження: це боротьба націй – поневоленої проти поневолюючої!

Нарід мусить мати ясну позицію. Усі наші дотеперішні діагнози і прогнози виправдалися. Завжди чуємо з України, що там ненавидять москалів! Отже нарід має ясне визначення ворога.

Ми вже підкреслили, що теперішня фаза боротьби – це оборона України у політичному, дійовому і бойовому сенсі, а одночасно офензива в лоні оборони в ідейно-світоглядovому і культурному сенсі. Ідейний, світоглядovий, культурний, релігійний бій вже з своєї природи має внутрішньо властиві йому елементи оборони і наступу. Той, хто вірить, не може ізолюватися і робити "щасливим" тільки себе, він мусить променювати. Нема дефензивних релігій так, як нема виключно дефензивних культур, світоглядів... Є тільки імманентна офензива.

В Україні скріпився терор теж у зв'язку із зовнішньо-політичною ситуацією – договором США-СССР, який має в основі т. зв. концепцію

світової рівноваги сил. Але скріплення терору в Україні не означає занехання чи послаблення визвольної боротьби. Можуть змінюватися її форми, її тактика, але вона не припиниться.

На Заході великого розголосу набрала справа російських дисидентів. Уважаємо, що наша преса неправильно розцінює виступи тих єдиноділимців. Це добре, що советський режим розхитують також білі чи рожеві єдиноділимці, бо й вони поширюють щілини в будівлі імперії. Але пригадаймо Леніна: він врятував імперію, хоч повалив царат. Імперію рятують тепер нові єдиноділимці. Вони зорієнтовують світ на "добрих" москалів. Тому наша преса повинна підкреслювати, що нам немає чого сподіватися від "зміни варти" в імперії, навпаки – треба перестерігати, щоб не допустити до творення спільного фронту з тою "зміною варти". Із "зміною варти" Леніна йшли наші соціалісти, йшли червоні малороси Скрипники, Хвильові, Любченки. І вислід? Валили Петлюру, валили нашу державу! Це дві окремі справи – вказувати, що правдою є те, що ми постійно з'ясовували, себто зображували жахіття системи терору в імперії, про що тепер пишуть і російські дисиденти, але такою ж самою правдою є факт, що максимальний терор проти ворогів імперії, себто поневолених у ній народів, стосують москалі, які своїм противникам чи коректорам режиму дозволяють давати інтерв'ю західним кореспондентам, виїжджати на Захід і т. п. Особливо загрозливим явищем було б те, якби у висліді захоплювання російськими "дисидентами" витворився комплекс можливості спільного фронту з єдиноділимцями. А буває, що навіть українська патріотична преса вміщає в одному числі кілька вісток про Солженіцина чи Сахарова, а про наших борців-політв'язнів згадує тільки кількома словами...

Пересторога

При цій нагоді хочемо перестерегти читачів перед т. зв. "Спогадами" Д. Шумука, що є кагебістським варіантом забраних оригінальних споминів Шумука під час його арештування. В цьому кагебістському варіанті атакується наша Служба Безпеки, ОУН, обезцінюється весь український народ, натомість вихваляється російський, є навіть "апель" до народу-загарбника, що коли він закине імперіялізм, то належатиме до "вибраних народів світу". Це повний нонсенс, тотальний абсурд! Явний обман читачів, які мали б повірити "Шумукові", начебто є "добрі" і "злі" москалі, отже нашим ворогом є, мовляв, не російський народ, а тільки якісь його групи. Треба бути дуже обережним до підсовуваних ворогом "захаявних" творів. Ми свого часу доказали, як зфальшовано твори Симоненка. Пригадуємо, наприклад, що Симоненко писав про "священне знамено" своєї нації, а кагебіст "виправив" на "червоне знамено". Так є і з спогадами Шумука, себто з варіантом, що його надрукував "Смолоскип", про що пишемо ще в окремій статті.

У стратегії і тактиці революційної боротьби завжди треба рахуватися з ідейною диверсією ворога і його спробами політично-світоглядової дезорієнтації.

Так званий Валух із своїми "колегами" типу Полуведька намовляли нас змінити наше негативне ставлення до колгоспів і скрипниківщини, вони "виправдували" існування колгоспів, намагались доказати "байдужість" молоді до релігії, твердили, що Скрипник – це "прапор визвольної боротьби". Тоді цю ідейно-політичну диверсію валухівщини розкрив Ярослав Стецько і з цього робив висновок про зв'язок "Валуха" з ГПУ.

Отже, треба бути дуже уважливим, щоб не зійти з правильного шляху, вказаного IV-им Великим Збором у справі інтерпретації крайових позицій.

=====

СУЧАСНІ ФОРМИ І МЕТОДИ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ

Спостерігаючи сучасний стан боротьби в Україні, треба ствердити, що продовжується і скріплюється ідейно-політичний бій, світоглядний і культурний змаг, що має за мету самоутвердження українських якостей і вартостей. В цьому періоді наголос поставлений на духовому самоформуванні й самоутвердженні нації, не зважаючи на різні фази визвольної боротьби і їх аспекти, напр., соціально-політичний, економічний чи збройний. Після періоду всенародного повстання /1942-1953 рр./ був наголос на підпільній різновидній боротьбі, зокрема, у звужених рамках, збройно-оборонній і світоглядно-політичній, культурно-релігійній та соціально-політичній. Дальша визвольна боротьба проходить різними етапами не тільки у змаганнях українського народу, а й інших народів, уярмлених у російській імперії, зокрема сателітних країн. Адже ЧСР не багато відрізняється від т. зв. УРСР у своїх зовнішньо-політичних можливостях самостійної дії.

Основний зміст нинішньої стадії боротьби - це змаг двох протиставлених національних організмів, російського і українського, на всіх ділянках життя. Коли ж мова про фази боротьби, то це не означає виключності тільки означених у ній елементів: йдеться про наголос на той чи інший елемент на даному етапі. Наголос на збройну масову боротьбу 1942-1953 рр. зовсім не означав нехтування інших ланок, зенітальною точкою яких було зосередження всіх сил і енергії на збройній боротьбі. Переставлення збройної боротьби на інші форми ще ген. Романом Шухевичем не означало поразки, а було зумовлене розвитком ситуації у світі, в СРСР і в Україні.

У зв'язку з тією чи іншою фазою боротьби в Україні існує така чи інша допомога дія з чужини: у фазі наголосу на ідейно-політичний бій головні зусилля йдуть на його скріплення. Тому тепер незвичайно важливе розповсюдження нашої і чужої /співзвучної з нашими ідеями, концепціями і світоглядом/ літератури, радіомовлень, усної і писаної інформації, поширення масових акцій на чужині з метою підтримати боротьбу в Україні та в цілій московській імперії з допомогою світового протиросійського фронту прихильних нам середовищ вільного світу, зокрема організацій еміграції народів АБН.

В Україні і в цілому СРСР посилюється акція в обороні В. Мороза, Ю. Шухевича та інших ув'язнених культурних і політичних українських діячів, пропагується концепція АБН, як реальний шлях визволення власними силами. Відбуваються навіть демонстрації робітників, одно-годинні чи одноденні, а то й кількадевні страйки.

Знаємо, що під час судових процесів над політичними, культурними і релігійними діячами в Україні вибухали протестні страйки робітників, студентів, колгоспників. Автор "Більма" описує, напр., як люди засипали квітами підсудних у Львові на вулиці Пекарській, коли їх з автомашин вводили до залі суду...

Знаємо також про листи-протести до преси від робітників заводів і колгоспів. Навіть опортуністичні діячі культури були примушені "протестувати", бо страх за власну шкуру в ситуації "кругової поруки", створеної органами КГБ, не меншає, а зростає, якщо вони мовчать. Коли діяв Світличний, вільніше почував себе Вінграновський, коли діяв Мороз, вільніше почувала себе Ліна Костенко, коли діяв Вінграновський, вільніше творив Драч. Поки на волі Драч, менша загроза для Гончара і т. д.

З ув'язненням і катуванням Мороза полетів і Параджанов, бо коло "кругової поруки" звузилося... Саме "кругова порука" знаменне явище для сучасного періоду терору Москви. Параджанову не допомогло приховання крадіжки іконостасу, за що його і Любчика слушно і суворо картав Мороз... Амальрик писав, що 25% київських робітників поставили

свої підписи під протестом проти ув'язнювання українських культурних діячів, борців за права нації і людини... Отже, всенародний рух...

Гасла, зв'язані з живим життям

Визвольна боротьба на Рідних Землях не є тільки теоретичними гаслами. Там мобілізують народ живі гасла, що унапрямяють боротьбу, що вирости з життя. Традиції боротьби УПА не призабулися... УПА вросла в народ, бо вона поєднала своєю боротьбою в одну цілість усі ланки життя: соціальну, культурну і релігійну, поставила їх під одним національним знаменником, під гаслом суверенної УССД, без якої неможливе здійснення українського змісту в жодній ланці життя нації...

Опір розгортається під кличем: "Припинити вивіз нашої молоді в Казахстан і Сибір!" Пригадаймо, як спротивлялися тут і там українські рекрути /новобранці/, яких змушували відбувати військову службу на китайському кордоні. Тоді лунало гасло: "Відбуваємо військову службу в Україні!" Тепер депортують 25 тисяч будівельних робітників-фахівців з України та інших поневолених Москвою країн розбудовувати промисловість у Монголії. І чуємо клич: "Залишайтесь в Україні, не їдьмо в Монголію!" Лунають гасла: "Вертаймось з Казахстану, Сибіру і Росії додому! Вимагаємо українських газет, книжок, бібліотек, приміщень для наших національних потреб! Вертаймось в Лемківщину і Холмщину з польських "відзімканих" земель! Це не наші землі! Вимагаємо єпископа для Греко-Католицької Церкви в Польщі!"

Такі гасла поширюються стихійно, бо нація живе і виявляє свої прагнення. ОУН-УПА залишила всюди свої сліди. Недаремні ж десятки років жертвної дії, самопожертви тисяч членів ОУН-УПА, що залишилися на шляху боротьби. Всі ці жертви тепер стали дороговказами...

Чуємо від чужинецьких туристів, як демонстративно на дніпровських кораблях чи в автобусах лунає українська патріотична пісня молодих! Чуємо гасло: "Геть з дискримінацією українців в Україні! Україна для Українців! Співаймо демонстративно українських пісень у трамваях і поїздах!" Варто пригадати урочистості на Шевченковій могилі в Каневі. Аллу Горську і її клич: "Відважно захищати українську Україну!" Написи на стінах і мурах: "Комунізм - це нацизм! Большевики - це нацисти! Брежнєв - це новий Сталін! Брежнєв - це Гітлер!" Шептану акцію у фабриках важкої індустрії, зокрема у зброєстворенні: "Працюймо поволі!" Таке гасло кидали англійці у війні проти Гітлера для уявлених ним країн. Тепер воно поширене в Україні, Литві, в Грузії, Туркестані, його застосовують проти російського окупанта. "Працюймо поволі у колгоспах, заводах, фабриках!" - стихійно лунає це гасло.

Навіть маленька Естонія підносить голову. Ось недавно заарештовано 40 естонців, які на вулицях Талліна демонстрували під гаслами: "Геть москалі з нашої країни! Хай живе вільна Естонія! Естонія для естонців!" А тисячні демонстрації у Ковні проти переслідування релігії! В Туркестані лунає гасло: "Не одружуймося з московками і москалями!" Тут бачимо підкреслення почуття вишости туркестанців над москалями. Звідси кличі в Туркестані: "Москва - дич! Туркестан - культура віків!" Ще актуальніше таке гасло в Україні, країні тисячолітньої культури! Коли вже існував Київ, як культурний центр, то там, де тепер Москва, вили вовки.

Ідея культурної вишости проникає і віддзеркалюється навіть у творчості /зокрема історичного характеру/ підсоветських письменників. Скляренко помер, отже йому вже не зашкодить згадка про його твір "Святослав". А таких творів є більше. А повість про Сковороду, гордість України!

Фронт боротьби розгортається не тільки на культурній ділянці, він охоплює господарський і соціально-політичний відтинки. Москва силою накинута Україні свій соціально-політичний і економічний лад, що протиставні українській природі і духовості. Тому біля 8 мільйонів українців загинули у боротьбі проти колгоспної системи, тому незмінно стихійно лунають гасла в Україні: "Геть з колгоспами! Давай деколективізацію! Землю в приватну трудову власність селянина! Колгоспи - це російський винахід! Колгоспи - засіб національного і соціального ярма! Геть з московськими і комуністичними акулами!"

Колективізація в Україні - протиприродне явище. Один з визначних українських культурних діячів пише, що дехристиянізація, колективізація, колоніальна індустріялізація, переселювання із села до міста - руйнували традиційну суспільну структуру, і це має далекосяжні негативні наслідки для українського народу.

Так зване советське сільське господарство затруднює робочої сили у п'ять разів більше, ніж сільське господарство Західньої Німеччини. Хлібороби Західньої Європи спроможні випродукувати достатню кількість продуктів, щоб ними забезпечити прохарчування європейської спільноти, а т. зв. СРСР лиш у виняткових роках не імпортує збіжжя. "Цілинні землі", розорані на доручення Хрущова в Казахстані, спричинили ерозію ґрунту і це стало однією із причин його упадку. У кожному разі здогадні теперішні "добрі" жнива на цілинних землях, за словами Брежнєва, вможливають сяк-так вижити населення. А колись сама Україна була житницею Європи! Брежнєв у своїй промові показав повне банкрутство колгоспної системи, бо європейський хлібороб, зокрема німецький, з одного гектара здобуває 43 центнери збіжжя, а в СРСР хлібороб з одного гектара має неповних 16 центнерів. В колгоспах СРСР надояють пересічно від одної корови на рік 2,000 літрів молока, а в Західній Німеччині - 3,600. Так звані "присадибні ділянки" в СРСР становлять 1% всієї засівної площі, а покривають 12% потреб на харчові продукти цілої імперії! Чи не переконлива цифра для всіх оборонців колгоспної системи?!

Гігантomanія не залишає Брежнєва, як не залишала Сталіна, Гітлера і Хрущова. Брежнєв запланував у найближчих 15-ти роках використати під сільське господарство додаткових 50 мільйонів гектарів землі від Балтики по Західній Сибір, себто площу чотири рази більшу ніж використовується у Західній Німеччині. Це - нові "цілинні землі"! На ту ціль проєктують 35 мільярдів рублів, себто 25% усіх аграрних інвестицій СРСР в 1971-1974 роках. Брежнєв заявив, що для висушування багон, вирубки лісів і т. п. будуть "вербувати" людей з усіх "республік", подібно як було з горезвісними "будовами" сталінсько-берієвського періоду...

Він заповідає також злиття колгоспів і совхозів у великі продукційні підприємства, які повинні стосувати "індустріальні методи господарки" на основах науки і техніки. Такий самий плян укладав свого часу Хрущов. Нові большевицькі картелі, трести і монополії. "Довічна" власність колгоспів на землю зникає. Це - нове обдурювання народів, нова імперіальна політика на економічному відтинку, ще більша централізація влади окупанта на господарському відтинку...

Тим часом процес національно- і соціально-визвольної революції розгортається нормально і природно. Колгоспна система провалюється, хоч її окупаційний режим підтримує ще терором, не лише як економічну окупаційну систему, а також як систему диктовану мілітарними цілями.

ж

Треба плекати в Україні культ непоборности і всюдиприсутности ОУН, концепції єдиного фронту народів - АБН. ОУН інфільтрує, всюди є її люди. Вона невловна, незнищенна! Діє в партії, в армії, в урядах, в таємних лабораторіях, в дослідних інститутах, у фабриках

термоядерної зброї! Бандерівці є всюди! Таким чином створюється паніку серед правлячої верстви. Всіх національно-свідомих українців москалі називали бандерівцями, отже самі викували для себе цю дво-сичну зброю! Хто чесний, той бандерівець! Хто милосердний, той бандерівець! Хто сміливий, той бандерівець! Хто карає ката, той бандерівець!

Націоналіст – синонім бандерівця! Так звана советська преса сама день-у-день пише про загрозу націоналізму! Отже треба пропагувати всесильність націоналізму і націоналістів!

Не забуваймо, що традиції кобзарів не перевелися в Україні. Пригадаймо, як за часів Леніна і Сталіна вистрілювали наших сліпців-кобзарів! Кобзарі знову повертаються з таємними силами не лише пісні, а й містичної віри!

Знак тризуба і хреста на мурах і в державних большевицьких установах, національні прапори – символи непоборності української нації і віри в Бога. Захист могил, цвинтарів, національних музеїв надає духовий зміст боротьбі. Коли на відновленій, знищеній ворогом, могилі "Невідомому Воїнові України" додати напис "Відомому лише Богові", то це ще більше мобілізує, бо пригадує, що коли люди забудуть, то Бог пам'ятає. Револуція мусить мати легенди, міти, містериї і таємничість! Вона – заперечення ворожих традицій, нав'язання до власних національних традицій! "Поворот до св. Софії і Печерської Лаври!" – це революційне гасло!

Треба вказувати і на імперіялізм російської "Церкви" Пімена, яка поділила Україну на чотири т. зв. митрополії, залежні безпосередньо від Москви, що суперечить навіть т. зв. "суверенітетові" УРСР. Пімен – безбожник, атеїст, його "церква" один із засобів панування варварської Московщини над висококультурною християнською Україною.

Відроджування традицій кожного села і міста України однозначне з перетворюванням їх на твердині в боротьбі з московськими окупантами. Наша культура старша, наше місто чи село старіше за Москву! Ми мали Ярослава Мудрого, Володимира Рівноапостольного. Мали Виговського, Сагайдачного, Дорошенка. Запорозька Січ – лицарський християнський православний орден типу Мальтійського, єдиний такого роду в світі, зокрема в православному. Січ – унікальна Українська Військова Християнська Республіка. Київ – вічне святе місто – столиця України, а не місто "трьох Русей". Київська держава – Українська держава! На тій території, де нині стоїть Москва, ще була пустка тоді, коли українці Києва творили історію і культуру.

Особливе значення має плекання культу героїв України, як історичних, так і сучасних – Хмельницького, Виговського, Мазепи, Петлюри, Коновальця, Чупринки, Бандери, Сороки, Олійника...

Необхідно відвойовувати культ Мазепи, протестувати проти зневаження цього великого будівничого храмів, героя України.

Треба призвичаювати людей до окремих акцій, а згодом степенувати їх, щоб кожен міг відповідно проявити себе і щоб таким чином творився всенародний протест.

Пасивні кола найбільше мобілізує висунення перед ними оборонних гасел, а від оборони переходити до наступу.

Степенування акцій важливе й тому, що гостріші вияви протесту уможливають масове поширювання акцій і серед інших елементів. Коли, наприклад, відбуваються демонстрації на вулицях, то вияви хоч би тільки усного протесту поширяться і на боязливі елементи, навіть на опортуністичні.

Наш досвід: радикальні дії ОУН примусили УНДО бодай у сеймі або в Женеві протестувати проти польського терору.

В нас занедбане використання технічних засобів у боротьбі, що їх опановує молодь обабіч залізної заслони, напр., аматорські радіопередавання. Майже не практикуються з Європи телефонічні виклики до "товаришів" в т. зв. ССРС із таким, наприклад, запитанням: "Пане Гончар, чи ви протестували проти крадіжх іконостасу в Космачі? За такий протест Валентина Мороза мордують у Владимирській тюрмі. Що на це ви і ваші товариші? Зателефоную ще раз, чекаю на вашу відповідь. Що діється із Світличним? Чи можна в культурному світі за сконфісковані спомини, як писав Сахаров, засудити Юрка Шухевича на 15 років тюрми?" і т. д.

Це ніби дрібна справа, але доцільна...

Треба мобілізувати не тільки інтелігенцію, а також робітництво, селянство, зокрема молодь, підготовляти листівки-звернення до вояків, селян, робітників, комсомольців, партійців.

Мусимо вказувати на реальні перспективи революції, на необхідність збройної визвольної боротьби, а одночасно давати конкретні, актуальні гасла, щоб мобілізувати не тільки візією збройної боротьби, а й стимулювати, щоб кожний, у рамках своїх спроможностей, боровся проти окупації найрізнішими методами і засобами.

Треба передавати через радіостанції пісні революційно-патріотичного змісту і писемно поширювати їх із нотами, бо пісня — це порив! Марсельєза зробила більше, ніж Марат чи Робесп'єр!

Мусимо передусім давати Україні, а не тільки брати з України. Отже, наш обов'язок значно більший! Ідейно-політичну мобілізацію в Україні можна підсилювати і з-за кордону, не наражуючи людей в Краю на небезпеку.

Особливе значення мала б наша власна радіостанція, побудова якої можлива, якщо б ми мали відповідні фінансові засоби і відповідне розуміння нашого Активу, який може ті засоби дати.

Апарат КГБ має щілини, але ми не завжди їх використовуємо. Мусимо пам'ятати, що маємо бути сильні своєю дією, своїм ризиком, своєю жертвністю тут, на чужині, а не тільки безмежним героїзмом наших братів і сестер в Україні.

Ніколи не вірмо "відлизі", "полегшам", "культобмінам", можливостям "еволюції" та "реформ" системи і імперії! Москва може віддати всі колонії, але України не віддасть ніколи без бою на життя і смерть!

Пам'ятаймо: Москва добре знає, що без України у її ярмі не стане й московської імперії!

Україна — це революційна проблема світу, Гордіїв вузол світу, що може бути розтятий тільки мечем!

Б. БАЙДА

=====

ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ

В організаційному Зверненні, надрукованому в "Бюлетені Проводу" /ч. 1, 1974 р./, у Зверненнях Проводу ОУН і Президії СУВФ, надрукованих у нашій пресі, а також в окремих директивах Проводу всім теренам - з'ясовано необхідність творити Фонд Оборони України і його мету.

У листопаді ц. р. промине рік, як оголошено збіркову акцію на ФОУ. Дотеперішні наслідки цієї кампанії вказують на те, що на окремих теренах вона знайшла повне розуміння не тільки серед членів і прихильників ОУН, а навіть серед тих українських патріотів, які з нею організаційно не пов'язані. Є чимало прикладів зворушливої жертвності убогих людей, яка може стати прикладом для всіх, зокрема тих, що добре матеріально забезпечені.

Дотепер збіркова акція на ФОУ досягнула понад одну п'яту частину запланованого мільйонного фонду. Перед у цій акції ведуть Канада і Велика Британія. На терені Америки вона щойно розгортається, але є підстави сподіватися, що увінчається повним успіхом. Проте є ще й такі терени, навіть великі /напр., Австралія, що має досить великий український людський і фінансовий потенціал/, де треба значно більших зусиль і прикладів нашого провідного Активу, щоб збіркова акція на ФОУ знайшла належне розуміння і завершилася відповідним успіхом. Також у деяких менших країнах, себто таких, у яких кількість нашої еміграції мала /Бельгія, Австрія, Іспанія, частинно Франція та інші/ наш провідний Актив ще не розгорнув належної збіркової акції. З латинських країн відзначається Аргентина, але не масовістю жертводавців, а тільки щедрими пожертвами окремих осіб.

Очевидно, не в усіх країнах поселення нашої еміграції наші люди однаково матеріально забезпечені, не в усіх однаковий рівень їхнього життя, а це одна з головних мірок правдивої жертвності. Чимало наших людей, зокрема провідних, що повністю віддали себе справі визволення України і жертвно працюють у рядах ОУН, живе в недостатках, навіть і в злиднях, все ж вони часто стають прикладом для інших і своїми жертвами на ФОУ. Але деяка частина навіть провідного Активу ще "відмовчується" і це також "приклад", але поганий. Такі явища треба якнайшвидше усунути, бо на жертвність наших людей, зокрема провідних, дивиться ціла українська громадськість, для якої вони приклад - добрий або деморалізуючий.

Крім цього, не всюди є належне розуміння ієрархії наших завдань, у тому і фінансових зобов'язань членів і симпатиків ОУН. Напр., і тепер є випадки, що навіть наш Актив справу ФОУ ставить побіч таких чи інших фінансових пожертв на розбудову /часто технічно-матеріальну/ льокального українського життя, наслідком чого пожертви на Фонд Оборони України стають "символічними", а на місцеві потреби - вони справді щедрі, бо перенаголошені акцією-агітацією нашого провідного Активу, як такі, що "необхідні" і кожному стоять "перед очима", хоч насправді вони неспівмірні з ієрархією наших завдань і їх у жодному випадку не можна ставити поруч збірки на ФОУ.

Тому мусимо ще раз пригадати і підкреслити ієрархію фінансових зобов'язань членів і симпатиків ОУН, що була широко з'ясована у схваленому Проводом елябораті "Наші завдання під сучасну пору" ще в серпні 1972 року, який поданий до відома і виконання Тереновим проводам. Тут переповідаємо їх у скороченні:

В консеквенції ієрархії вартостей і наших завдань ми зобов'язані зробити висновки на відтинку фінансової політики Організації. Наш Актив дає величезний фінансовий вклад в розбудову численних ділянок громадського, політичного й іншого життя /подані приклади, які

пропускаємо/. Проводить величезні збірки на СКВУ, УКА, Гарвардську Катедру, церкви, школи, інтернати, дома, зали і т. п. Важливість цих справ безперечна, але ще важливіше - це першість потреб прямої революційно-визвольної боротьби ОУН і нашої міжнародної дії. І тут порівняймо із згаданими пожертвами наших членів і симпатиків ті їхні жертви, що мають безпосереднє відношення до боротьби в Україні, допомоги тим, що борються, їх родинам, в'язням, близьким. Що виконали наші кадри з тих плянів і постанов IV-го ВЗ, що їх ми схвалили, про які постійно пригадуємо у наших напрямних дії? Де взяти на все це фінансів? Ми призабули крайову боротьбу, крайову дію, оборону України, не розгорнули у можливих розмірах нашої зовнішньо-політичної дії. Правда, потрібно шкіл, інтернатів, наукових інституцій, церков, домів, залів і т. д., але чи менше потрібно прямої допомоги воюючій Україні і зовнішньо-політичної акції?..

Необхідно змінити стиль і спосіб дотеперішньої дії наших кадрів. Раніше було так, що українська спільнота і українські установи у вільному світі збирали фонди для УВО-ОУН, а тепер навпаки - ОУН абирав фонди для українських установ і нашої спільноти на чужині, на різні форми і формації прояву її життя. Виглядає, що ОУН не революційна організація, а організація громадських збірщиків та жертводавців, які мають забезпечити фінансами ціле емігрантське життя, включно з розваговим. А має бути інакше - члени ОУН, симпатичні і прихильники повинні збирати серед української спільноти фонди для ОУН і її дії. Хай українські патріоти, неприналежні до ОУН, зосередять свою увагу на культурно-освітні, громадські, виховні, харитативні і подібні потреби, а члени ОУН і прихильники мають такі свої завдання і фінансові зобов'язання, що їх ніхто інший не здійснить...

Ми не знецінюємо важливості ні однієї еміграційної інституції чи установи, не підриваємо і її фінансів, а тільки стверджуємо і вимагаємо, щоб наші члени і симпатичні насамперед виконували свої фінансові зобов'язання до ОУН, що необхідне для здійснювання її завдань... Мусимо спрямувати нашу увагу і на професіоналістів та підприємців, щоб вони інтенсивніше підтримували фінансово революційний табір...

Девіза для всіх наших кадрів така: понад усе потреби революційної боротьби і оборони України, потреби нашої зовнішньо-політичної дії... Словом: фонд революційної ОУН, фонд АБН, фонд наших крайових видань, взагалі фонд наших видань, журналів, нашої преси, фонд воюючої України - понад усе. Без фінансової підбудови не можна вести успішно революційно-визвольної акції! Фонд революційної ОУН /Фонд Оборони України, - ред. Б./ - центральна справа. На цьому має зосередитися наш Актив, а інші хай зосереджуються на іншому. Мета цього нашого доручення: повернути ієрархію вартостей, поставити найважливіше на властиве місце!..

Подані вгорі напрямні зобов'язують усіх членів і симпатиків ОУН, а наш провідний Актив відповідальний за їх виконання. Ніхто з нашого Активу, не зважаючи на його таку чи іншу функцію в Організації, не може, і не має права, підмінювати ієрархію наших завдань, в тому і фінансового порядку, якимись іншими, навіть, на його думку, "дуже важливими" потребами і використовувати для них патріотизм та жертвенність наших членів, а разом з тим і авторитет Організації, в якій він має таке чи інше становище.

Оголошене створення Фонду Оборони України - зобов'язує нас усіх і акцію цю ставимо на першому місці, а побіч неї - Визвольний Фонд ОУН та всі ті інші фінансові зобов'язання, що подані вгорі.

Закінчуємо цю нашу пригадку ще раз цитатою із Звернення Проводу ОУН у справі ФОУ:

"Фонд революційної ОУН, Фонд Оборони України - необхідний засіб української нації для скріплення і розгорнення фронту визволення

України! Тому не сміє бути ні одного члена і симпатика ОУН, ні одного українського патріота, ні одної української установи чи підприємства у системі Організацій Визвольного Фронту, що не склали б щедрої, відповідного розміру, пожертви на Фонд Оборони України. Пам'ятаймо, що сьогодні це необхідний найважливіший фонд українських патріотів, зокрема націоналістів-революціонерів, головна мета яких - допомагати тим, що на фронті боротьби і розгортати відповідні акції в цілому світі на захист України!

Справу Фонду Оборони України ставимо перш за все, як справу честі і сумління провідного Активу і всіх членів революційної ОУН, націоналістів-бандерівців!"

=====

Уривки з директив та інформації Проводу

ОБОРОНА В. МОРОЗА ТА ІНШИХ НАШИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Систематичні акції в обороні В. Мороза

Провід революційної ОУН вже давно розпрацював широкий план акцій в обороні України і наших політв'язнів, який поданий до відома Тереновим проводам. Тепер ще раз пригадуємо, що наші протестні акції не можуть бути тільки принагідними, вони мусять бути систематичні, безперервні, винахідливі і всебічні.

Валентин Мороз розпочав досмертну голодівку. В такій ситуації необхідні широкі, плянові й безперервні акції, бо не можемо мовчати тоді, коли один з найкращих борців догорає за права України...

Дотепер на відтинку акцій в обороні В. Мороза найактивнішою виявилася наша молода генерація в Канаді, що висунула на перший план акцію голодового порядку, взявши до уваги і всі інші роди акцій... Такі акції, розгорнені в Канаді, необхідно застосувати на всіх інших теренах, збагачуючи їх також іншими відповідними методами... /Голодову найдовшу акцію, розпочату в Канаді, підтримала наша молодь насамперед у США, Німеччині, а потім у Великій Британії, в інших країнах вони або відбувалися тільки "символічно", або нема про них відповідної інформації, - ред. Бюлетеня/. Наша молодь у Канаді по різних містах під державними інституціями та большевицькою амбасадю чи консультом не відмовчується, застосовуючи голосну й витривалу голодівку на зміну...

Після великої демонстрації у Вашингтоні необхідно перейти до систематичної, плянкової, безперервної акції у США, щоб здобути якнайбільший розголос у справі Мороза та інших наших політв'язнів...

Зокрема дуже добра нагода в час таборів молоді, в яких вона зібрана разом і повинна бути використана для всебічних, ефектовних /себто, не тільки символічних, - ред. Б./ акцій. Ніщо так не виховує, ніщо так не протидіє денационалізації, як акції в обороні України, В. Мороза та інших наших політв'язнів. Нагода для широких акцій є всюди, в усіх країнах нашого поселення /також в Австралії та Латинській Америці/, бо всюди є більша чи менша кількість нашої патріотичної молоді, тільки треба її зрушити і почати систематичну дію. Не лякаймося бурхливих акцій, коли один з найкращих веде досмертну голодівку...

У липні 1974 р.

Комітети Оборони Українських Політв'язнів

Дотепер створилося біля 10 Комітетів Оборони Українських Політв'язнів /у тому два лівих - у Нью-Йорку й Чикаго, які майже безді-

яльні/ у різних країнах поселення нашої еміграції. З тими Комітетами наш Комітет у Канаді намагається втримати діловий контакт. Всі наші акції, що їх тут проводимо чи плануємо, подаємо до відома іншим Комітетам і закликаємо їх провести подібні акції на своїх теренах. Також висилаємо їм матеріали для обміну інформаціями і досвідом та щоб обминути дублікації в роботі.

Не зважаючи на деякі критичні зауваження, явище появи численних Комітетів Оборони Українських Політв'язнів позитивне, тим більше, що вони також мобілізують громадськість до дії.

Їм треба дати піддержку і запевнити дольше їхнє існування, а їхню працю можна зуніфікувати чи координувати.

Тільки інтенсивна праця дає бажані наслідки. Тому треба подбати, щоб деякі більші Комітети Оборони Українських Політв'язнів стали постійними установами і систематично діяли й працювали, а не спорадично, як дотепер. Дуже важливе те, щоб люди спеціалізувалися в праці по цій лінії і таким способом розпрацьовували методи, тактику і все, що потрібне для акцій на захист України і політв'язнів.

Варто згадати, що за минулих три місяці повсталі Комітети виповнили порожнечу, яка існувала на цьому відтинку, і своєю діяльністю /певною мірою/ вже знеутралізували ліві /наші/ групи, які донедавна поводитися так, якби мали монополію цієї справи. Молоді активісти підуть працювати там, де є акція. Щоб вдержати цю перевагу, треба, щоб існуючі Комітети працювали постійно.

Якщо даємо молодим кадрам певну відповідальність, то тим самим даємо їм і своє довір'я в рамках їхніх /тогочасних/ зобов'язань. Розміщування членів молодших кадрів повинно йти по лінії їхніх зацікавлень, діяльність молодого активу мусить бути пущена певним руслом. Треба відкидати тенденції, які в нас, і всюди, існують, щоб з хвилиною, коли молода людина активізується, не накидати на неї автоматично стільки обов'язків, що вони можуть будь-кого розчавити і знеохотити.

Повинна бути серйозна переоцінка господарки людським матеріалом, яким диспонуємо. Послідовна й планова праця надмірно комплікується спорадичними акціями, завданнями чи потребами, що їх можна назвати "надпрограмовими". Треба також узяти до уваги комплекс організаційної праці "віс-а-віс" громадської: де кінчається одне /себто правдива організаційна праця/, а де починається друге, де воно забулюється і що є першочергове, а що другорядне, і так у всіх справах. Отже, мусить бути респектована система правдивих пріоритетів. І якщо нам вдасться вдержати ефективну мережу Комітетів Оборони Українських Політв'язнів, то це справу оборони пустить у певне стаłe русло праці й не треба буде за кожним разом починати із самого початку, з неминучим запитанням: А хто буде робити і т. д.?

Якщо є добрі й характерні молоді люди /хлопці чи дівчата/, які себе виявили в певній праці, але ще не відповідають вимогам формального вишколу, то їх треба оформляти вже тепер, а не відсувати і пхати таким чином в інші середовища, бо в нас вони не можуть знайти своєчасно відповідного місця. Тоді ми виховуємо, а інші вже виховані нами - забирають.

В тій ділянці мусить бути певна гнучкість, включно з ризиком. Люди будуть збагачуватися досвідом та ідейною наснаженістю лиш у праці, а не тільки в теоретичній /часто дуже поверховій/ т. зв. підготовці, яка триває без кінця. Вони будуть учитися на своїх власних помилках /так часто буває/ і стануть спадкоємцями нашої справи, хоч можуть бути дещо відмінними від своїх попередників.

Політичний вишкіл молодих людей треба починати від творів Нескороених і дійового чину в їх обороні, а далі йти в глибину наших

ідеологічних і програмових засад. Комітети Оборони Українських Політичних В'язнів, зокрема ті, що складаються з молодих інтелектуальних сил, можуть стати знаменитою школою політичного практичного досвіду і вишколу.

У серпні 1974 р.

Борисенко

=====

НАПРЯМНІ І ЗАВВАГИ ДЛЯ НАШОЇ ПРЕСИ

Наша Організація диспонує багатьма матеріялами і документаціями з України, частина яких друкується на сторінках наших газет і журналів. Одні з них передаються через УЦІС, інші через "Ш. П.", "В. Ш." й "Г. У."

Маємо також такі матеріяли, яких не мають інші. Напр., тюремні поезії "Невідомого" автора з України "Сто пісень Калині" - з кожного погляду унікальні. Вони вже довгий час друкуються у "В. Ш.", але наша преса не розпропагувала їх. Це саме з поезіями Калинця та інших крайових авторів. Ми перші надрукували спомини Радигіна у "Ш. П." частинами і повністю у "В. Ш.", а "Сучасність" отримала їх значно пізніше і надрукувала щойно на початку цього року. Інша наша преса почала передруковувати їх із опізненням. Вістку про важку недугу Юрія Шухевича ми мали скоріше й точнішу, але наша преса чомусь подала її за чужим джерелом.

Зовсім помилково в нас передруковано за "Смолоскипом" уривок споминів Д. Шумука, і то з того варіанту, що "скорегований" кагебістами, в якому є хитре вихвалювання російського народу і напади на Службу Безпеки. Розрахунок КГБ ясний: Шумук, мовляв, визнає "великість" російського народу, а бандерівці засуджують його /російський нарід/. Шумук дає признання УПА, але критикує СБ, а вона - частина ОУН. Так кагебісти витворюють і поширюють ідейно-політичну дезорієнтацію і диверсію за кордоном.

Наші матеріяли з України певніші й точніші, тільки не завжди використовувані відповідно і своєчасно. Тому подаємо кілька основних вказівок:

1. Своєчасно використовувати наші матеріяли з України на сторінках нашої чи прихильної нам преси.

2. Тому, що "Шлях Перемоги" одержує найбільше вісток і матеріялів про події в Україні, а їх не завжди можна одночасно вислати до всієї нашої преси, інша наша преса повинна їх передруковувати.

3. Матеріяли типу спогадів А. Радигіна про наших героїв у концтаборах, поезії Невідомого Автора, Остапа Невідомого, Калинця та інших крайових авторів треба широко популяризувати в нашій пресі. Найкращі поезії, як з погляду ідейного так і мистецького, необхідно передруковувати із "В. Ш." на сторінках "Ш. П.", "Гомону України" /зокрема в Літературній сторінці/, "Вісника ООЧСУ", "Авангарду" та інших газет і журналів, у яких працюють наші люди.

4. Необхідна взаємна популяризація наших газет і журналів. Чомусь наші газети замовчують одні одних, а передруками матеріялів з преси різних середовищ роблять їм рекламу. Кожний новий випуск таких наших періодиків, як "Визвольний Шлях", "Юкренієн Рев'ю", "АБН-Кореспондент", "Ль Іст Европеєн", "Вісника ООЧСУ" - повинен бути відмічений у нашій пресі, з поданням змісту і заохочуванням читачів набути їх. Так роблять інші, кожним журнальчиком хваляться, тільки ми замовчуємо те, що зобов'язані підтримувати.

5. Наші автори повинні в першу чергу постачати матеріяли до наших часописів і журналів, їхні статті мають бути оригінальні, а не ко-

піями висланого матеріалу до інших газет. Не раз виглядає так, що ми передруковуємо з не нашої преси, зокрема щоденників, у яких ті матеріали скоріше надруковані ніж у наших тижневиках чи журналах. Це принижує наш рух. Наші провідні люди мусять насамперед дбати про нашу пресу, а не підтримувати своїми матеріалами пресу, яка часто ставиться до нас вороже. Інша річ, коли вони своїми статтями реагують і стають на захист наших позицій у неприхильній нам пресі.

Розповсюдження і популяризація наших видань

Трапляється, що ми самі ставимосся з упередженням або байдужістю до наших видань, не рекламуємо їх, не робимо відповідних зусиль, щоб вони мали масовий збут. Навіть наші видання крайових авторів не мають належної популяризації і часто наші люди купують ті самі видання з фірмою "Смолоскипу" чи "Прологу", а ми тільки нарікаємо, що терени "перевантажені". Наша преса зобов'язана популяризувати наші видання. А наш провідний Актив зобов'язаний докласти всіх зусиль, щоб:

1. Наші видання крайових авторів /Калинця, Стуса та інших/ і "Український Вісник" не лежали не розпродані у наших людей чи в наших установах, а були негайно розпродані і щоб якнайшвидше був повний розрахунок за них.

2. Англomовне видання "Револуційні Голоси" та інша чужомовна документація були відповідно використані серед чужинців, бо це необхідна документація в акції на захист Нескорених. Своєчасний розрахунок за ці видання уможливить нам далі розбудовувати нашу чужомовну інформацію і документацію.

3. Негайно подбати, щоб на всіх теренах стягнути заборгування за "Ш. П.", бо це ж соромно, що орган Організації зазнає таких ударів від своїх таки членів-неплатників. Хронічних боржників треба подати на окремих списках до адміністрації "Ш. П." і вони будуть оголошені як шкідники нашого органу.

4. "Визвольний Шлях", наш ідеологічно-політичний і культурно-науковий орган, повинен бути значно більше поширений серед наших членів і прихильників, зокрема серед провідного Активу. Через недбальство і байдужість у деяких місцевостях наші члени навіть не знають про існування такого нашого органу.

5. Всі наші члени, зокрема наш Актив, мусять зрозуміти, що в час широкого розпланованого ворожого наступу на ОУН, на наші ідейні позиції, наша преса - це особлива зброя, якій не можемо "складати до магазину", навпаки - мусимо зробити її ще більш ударною, тому необхідно зміцнити її фінансову базу масовими передплатами й пожертвами, щоб вона не була постійно під загрозою самоліквідації.

6. Подекуди в нас помітний також "тереновий егоїзм", який особливо шкідливий для націоналістичного руху. Можемо успішно розвивати нашу діяльність /в тому й видавничу/ тільки як цілість і на партикуляризм у нас місця нема.

7. Незабаром вийде окремим випуском брошура А. Радигіна про наших героїв у концтаборах, її треба широко розповсюджувати. Пригадуємо також недавні доручення Голови Проводу у справі інших наших видань, у тому й "Історії України" Н. Полонської-Василенко, як необхідного підручника для нашої молоді /зокрема СУМ і ТУСМ повинні звернути увагу на це видання/.

8. Наприкінці мусимо сказати, що не всі терени, собі на сором, вив'язуються з розповсюдження наших видань, у тому й крайових. А такі твори, як "Тренос" Калинця, як "Конала Січ" Стуса, як тюремні поезії Невідомого автора, як твори Мороза, Євгена Сверстюка - це твори, писані кров'ю серця наших Нескорених. І коли справді вони "не цікав-

лять" наших членів, то що їх цікавить? Тоді даймо собі відповідь, чого ми опинилися на чужині? Чи на те, щоб наші друзі в Україні страждали і гинули, а ми вигідно й безтурботно жили на чужині?! Чи вийшли ми на чужину тому, щоб рятувати своє життя, чи тому, щоб і тут вірно служити Україні?!

У березні 1974 р.

=====

ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНІКА /ДІУ/

Як відомо, від певного часу існує в Торонті ДІУ. Його засновано з метою розгорнення діяльності Референтури студентства і молодих професіоналістів.

ДІУ зареєстрований у фєдеральному уряді Канади, як "неприбуткова харитативна установа", звільнена від оподаткування, з правом давати посвідки, які звільняють від податку жертводавців на суму їхньої пожертви.

Він має за мету досліджувати українську проблематику, подавати інформацію та розповсюджувати її серед неукраїнського світу /на відповідному професійному рівні/, видавати англійською мовою матеріали з України, видавати спеціальний бюлетень про події в Україні тощо. Тому, що ДІУ є на терені Канади, він мусить брати до уваги і "українську канадіяну".

Головне завдання "Україніки": зацікавлювати і ангажувати наших студентів та молодих інтелектуалістів до професійної праці в користь української визвольної справи. Є всі познаки на те, що такий "експеримент" успішний.

В ДІУ по-різному вже заангажовано біля 15 осіб з професійними кваліфікаціями. Більшість із них - молоді професіоналісти. Директором ДІУ є О. Романишин. В дирекції наші люди, а члени ДІУ також переважно наші люди, або потенційно наші чи такі, що готові співпрацювати з нами професійно. Виглядає, що цей експеримент заангажування професійних людей вдався, бо зацікавлення зростає. Більшість членів ДІУ тепер працює в Комітеті Оборони Мороза.

Інститут тепер реорганізує свою бібліотеку на професійній базі професійними силами. Бібліотека спеціалізована в ділянці української проблематики. Члени ДІУ мають також доступ до університетських бібліотек.

Першим виданням Інституту була збірка матеріалів про кацети за редакцією Ю. Шимка. Видано 5,000 прим., з чого дотепер залишилося тільки 800 примірників. Книжку розпродавали також канадські книгарні.

Члени ДІУ оформили видавничу комісію Комітету Оборони Мороза, яка видала його твори англійською мовою.

"Смолоскип" також видав твори В. Мороза по-англійськи, хоч знав, що ми вже ці твори друкуємо. Тому необхідно, щоб наші організації і установи кольтортували наше видання /Комітету Оборони В. Мороза/ "Репорт фром ді Берія Резерв". Готується також картотеку українських політв'язнів та їхніх переслідувачів-кагебістів для вжитку в інформативній праці.

Найближчі проєкти праці ДІУ такі:

- Перевидання /з доповненням/ книжки Евальда Аменде про голод в Україні.
- Студії атаки советської преси та советських видань на український "буржуазний націоналізм".

- Студії кореспонденції Троцький-Ленін /1918-21 рр./ відносно України.
- Виготовлення матеріалів у зв'язку з туристичними поїздками в Україну.
- Бібліографія статей і матеріалів про Україну, які появилися в неукраїнських наукових журналах на Заході.
- Публікація /серійно/ монографій-статей про українську проблематику.

Треба відмітити, що Інститут має відповідний людський потенціал для праці у згаданих ділянках.

Всі наші Установи, які мають діло з подібною інформативно-видавничою працею, просимо обмінюватись з ДІУ інформаціями, досвідом та різними матеріалами.

=====

ЧЕРГОВА ПРОВОКАЦІЯ КГБ

/До справи т. зв. споминів Д. Шумука "За східнім обрієм"/

Вже від довшого часу видавництво "Смолоскип", що є прибудівкою мельниківського ПУН, заповідало видання чергового "захалавного твору", тим разом - "споминів Данила Шумука", багатолітнього в'язня польських і большевицьких тюрем, які нібито у відписах кружляють в Україні й один такий примірник попав якось до рук видавця "Смолоскипу". І так без жодної перевірки автентичности згаданого "твору" п. О. Зінкевич /керівник в-ва "Смолоскип"/ почав його пропагувати, подавши до відома громадськості тільки деякі уривки з нього, надаючи їм своїми коментарями програмового значення, яке нібито впливає з "поглядів Шумука" на український націоналізм. Поспіх керівника "Смолоскипу" був такий великий і дивний, що навіть - за малими виїнятками - члени ПУН не мали можливості ознайомитися із змістом "споминів" ще перед їх друком, не дістали і вияснення, як вони /"спомини"/ дісталися до видавця. А висловлені критичні заваги тих членів ПУН, які прочитали їх, цілковито зігнорували голова ПУН п. О. Штуль-Жданович і керівник "Смолоскипу" п. О. Зінкевич. Ще більш бундючно і зарозуміло вони відкинули наші заваги та пересторогу, що т. зв. спомини Шумука, згідно з попередженням з України, можуть бути фальсифікатом, себто кагебістською провокацією, що має за мету компромітувати український націоналізм і правдиву, неконтрольовану кагебістами, захалавну літературу з України.

Відразу впадало в очі те, що в той час, коли крайові автори-патріоти стоять на становищі, що націоналізм - панівна ідея нашої доби, під знам'ям якої проходить національно-визвольний рух у всьому світі, бо вона єдина гарантія визволення поневоленої нації, "Шумук" /точніше - "сочинителі" цього твору під його прізвищем/ зрівнює націоналізм з большевизмом, шовінізмом, расизмом, з людино- і народоненависництвом, намагаючись таким чином відібрати українській поневоленій нації єдину ідею і вказаний нею єдиний шлях, яким вона може досягнути визволення з московської неволі.

Український визвольний націоналізм, який виявився єдиною антинацистською і антибольшевицькою, антинімецькою і антимосковською силою та zorganizував визвольну боротьбу нації проти ґеноцидної політики нацизму й большевизму, змагаючись за героїчний національний гуманізм, за права нації і людини, висунувши під час другої світової війни найпоступовіше гасло нашої доби "Воля народам! - Воля людині!" - кагебістські "сочинителі" т. зв. споминів Шумука обплівують і очорнюють, щоб таким способом вирвати українському народові рятівну ідею

визволення, необхідну для всіх поневолених націй. Адже ніхто інший, а тільки український націоналізм рятував українську націю від нацистської і большевицької екстермінації. Визвольний націоналізм - антипод т. зв. пролетарського інтернаціоналізму, себто московського імперіялізму, це два протиставні полюси, що визнає навіть з'їзд КПСС та її "бос" Брежнєв.

Так зв. спомини Шумука очорнюють не тільки революційну ОУН /бандерівців/, а й взагалі обплывують саму ідею націоналізму, навіть мельниківського варіанту. "Сочинителі" тих "спогадів" хитро зрівнюють націоналізм з большевизмом, приписуючи йому ще більшу "злочинність" ніж комунізму. Тут т. зв. КПЗУ поставлено поряд з ОУН, отже явну агентуру Москви /КПЗУ/ представлено, як "український народний рух".

Вже самі загальні ствердження вистачають, щоб таких "споминів" не друкувало українське націоналістичне /якщо воно справді націоналістичне/ видавництво. Але п. О. Штуль-Жданович і п. О. Зінкевич вирішили чомусь зробити ведмежу прислугу українському націоналізму, згідно з бажанням КГБ.

Тепер, коли книжка "За східним обрієм" уже вийшла з друку, кожному читачеві, чесному українцеві, стає ясна мета тих "споминів", яку поставили собі їх автори /в кожному разі, це не твір однієї людини/. А цю мету можна звести коротко до таких основних пунктів:

а/ Применшити значення визвольної боротьби українського народу проти німецьких окупантів під час другої світової війни, навмисне замовчуючи бої УПА проти німців, безчисленні збройні сутички підпілля ОУН з ними, саботажні акції цілого населення, величезні жертви українського народу в боротьбі з нацистськими наїзниками, підсуваючи читачеві кагебістську версію, що УПА і ОУН - німецька видумка, що "все це робилося за дозволом і під контролем німців".

б/ Підірвати основи українському самостійництву, вихолостивши боротьбу за ідею Української держави від живого змісту, від рушійної сили, організаторів цієї боротьби, яких знецінено як "народний балаяст", а можливість революційної боротьби за Українську державу показати як "фікцію" і "фантазію". Згустивши таким чином фарби, вмотивувати в читача "споминів" безнадійність і безвиглядність боротьби української нації за її державну незалежність, представляючи наш народ несвідомим, без державницького мислення, з нахилом до анархії, а в противагу йому поставити "руський нарід, експансивний і по-переможньому мислячий".

в/ Обезцінити і знеславити ОУН, УПА і УГВР, як носіїв боротьби за державну незалежність українського народу, представляючи їх як "тоталітарні", "антидемократичні творива" на зразок фашистських партій. Підтвердити кагебістську версію про злочини СБ, якою вони приховують свої правдиві, вчинені ними, злочини. Стосуючи відому девізу - діли і пануй, автори цього творива /"споминів Шумука"/ намагаються вбити клина між проводом і низами, між провідними постатями і рядовими членами, між "західняками" і "східняками". "У тих юнаків було незрівняно більше віри і відданості тим ідеям, ніж у в'язя центрального проводу ОУН", - так кагебісти устами "Шумука" намагаються обезцінити членів Проводу, які майже всі полягли на полі слави. А тих, що попали в большевицькі руки і опинились на каторгах /всупереч твердженням і свідченням навіть багатьох чужинців про їх невгнуту поставу і збереження людської та національної гідності в нелюдських, варварських умовах московсько-большевицьких тюрем і концтаборів/ автори з київського відділення московського КГБ намагаються звести до ролі "урків", таборових злочинців і злодіїв. Це вершок цинізму, на який можуть спромогтись тільки московські нелюди!

Знецінюючи культ українських героїв, підриваючи пошану до авторитетів нації, очорнюючи її провід, "сочинителі" т. зв. Шумукових споминів валять альтернативу української влади на українській землі і тоді "реальною" залишається тільки влада окупантська. Навіть постать полк. Є. Коновальця, національного провідника-героя, якого визнають не лише націоналісти-бандерівці, а й мельниківці та всі українські патріоти, "Шумук" потоптав. Так само знецінив Степана Бандеру, що став символом української національно-визвольної боротьби, та багатьох борців-в'язнів, перед мужністю яких клонять голови навіть чужинці.

г/ Непомітно, але послідовно зашепити читачам цих "споминів" погляд про "недоцільність" організованого політичного життя, бо - "ми самі для себе організація, ми повинні робити так, щоб бути лише в згоді з своєю совістю, а все останнє - дурниця", - повчає "Шумук" своїх підлеглих членів ОУН і УПА. Розбити український нарід на одиниці, недопустити до жодного організованого чину - це і є мета московських окупантів.

"Сочинителі" т. зв. Шумукових споминів проповідують погодження з окупантом, капітуляцію перед ним, занехання будь-якої визвольної боротьби та організації революційно-визвольних сил, тому лишається тільки примирення з дійсністю ворожої окупації, згідно із стратегією розкладової акції КГБ, яку на еміграції здійснюють також різні радянські та їх пресові органи, а тепер "Смолоскип" для скріплення тих капітулянтських тенденцій видав ще й т. зв. Шумукові спомини.

Диверсійне призначення "Шумукових споминів" значно ширше, в них повно кагебістських вигадок-провокацій. Напр., устами "Шумука" повторено інсинуації Мануїльського /під час його промови у Львові/, начебто Степан Бандера і Ярослав Стецько не сиділи в німецьких концтаборах, а в "берлінських готелях". Для цього створено версію, що установчі збори УГВР були вислали "протокол тих зборів і проведених на них виборів уряду для ратифікації Бандері і Стецькові", очевидно не в концтабір, а хіба у видуманий кагебістами готель. Я. Стецько начебто відповів "поздоровленням", але поминув Ростислава Волошина, бо його вибрали "на голову міністрів" тоді, коли сам Я. Стецько "підписався" як "голова Ради міністрів". Безлічна видумка-брехня, в той час Я. Стецько сидів в концтаборі /в Саксенгаузені/, ізольований в келії-одинокці, і про можливість якогось контакту із світом не було й мови. Крім цього, головою Генерального Секретаріату УГВР був ген. Роман Шухевич-Лозовський, а не Ростислав Волошин. Отже згадка про "ратифікацію" протоколу збору УГВР - явна провокація КГБ, яка має створити ілюзію, що Степан Бандера і Ярослав Стецько були в той час "на волі", і таку провокативну версію повторяє "Шумук".

Ми подали тільки головніші завдання "Шумукових споминів", спрепарованих у "творчій лабораторії" КГБ. Але крім змісту "споминів", з якого явно видно, хто їхній автор, є і докази про те, що машинопис /а не рукопис, як це фальшиво подається в надрукованій книжці/ "споминів", який попав до рук видавця "Смолоскипу", був у людини, яка ще з 1945 року є на послугах НКВД-КГБ і через родинні пов'язання з однією особою за океаном увійшла в довір'я деяких людей, пов'язаних із "Смолоскипом". Згадана особа /прізвище її нам відоме/ вже в 1945 році була відряджена тодішнім НКВД на Волинь, у Ковельщину, для "розробки" ОУН-УПА. Вернувшись до Києва, вона донині діє на доручення КГБ на протиукраїнському відтинку і на її сумлінні багато злочинів. У її тенети попало багато довірливих людей, між ними й деякі відвідувачі з-за кордону. Деякий час у її тенетах був і Данило Шумук, за що дорого заплатив, а його справжні спомини були піддані "хірургічній операції" кагебістських спеціалістів типу Гальського чи Чорного. Таке кагебістське твориво передали закордон, на Захід,

щоб серед нашої спільноти на еміграції внести замішання, скомпромітувати справжні самвидавні матеріали, посіяти недовір'я до них, відновити міжусобиці і тим послабити наші сили на основному відтинку нашої боротьби.

Запевнювання пп. Олега Штуля-Ждановича і О. Зінкевича, що це "щирі й безпосередні свідчення людини, яка віддала все своє життя за ідеали, до яких прямувала і які пробувала здійснювати в практичному житті", - переходить усі межі обману і брехні, мовляв, вони /ті "спомини"/ "дають багатющий матеріал для студій і роздумів над нашою новітньою історією молодому поколінню і новій генерації істориків". А Штулеве й Зінкевичеве побажання, щоб т. зв. Шумукові спомини стали "дороговказом і надхненням у боротьбі за свободу для нашого народу" - ставить просто знак запитання, якими мотивами вони керувалися, пропонуючи українському народові, зокрема його молодому поколінню, цей капітулянтський, протиукраїнський провокативний твір?

Моральна відповідальність за видання цього кагебістського провокативного творива спадає безпосередньо на голову ПУН О. Штуля-Ждановича і керівника "Смолоскипу" О. Зінкевича, яких ми та інші заздалегідь перестерігали перед запланованою провокацією КГБ, а які з невідомих причин відкинули наші перестороги і навіть всупереч волі деяких членів ПУН пустили у світ ці "спомини", ще й чваняться, що видають їх чужими мовами.

Українська громадськість повинна сприйняти т. зв. Шумукові спомини холоднокровно, зберегти рівновагу духу, щоб не дати себе втягнути у внутрішньо-українську взаємоборотву, що відвертає наші сили й увагу від властивого фронту боротьби з московськими окупантами та їхніми диверсіями.

"Сочинителі" т. зв. Шумукових споминів, згідно з пляном КГБ, хотіли цим "твором" поглибити й розпалити внутрішньо-українську боротьбу, знецінити ідеї українського націоналізму та його провідних діячів, викликати дезорієнтацію серед української громадськості і таким чином послабити наш спільний фронт боротьби з московськими окупантами України.

Проте ми віримо, що ця кагебістська провокація не дасть Москві бажаних наслідків, вона скоріше чи пізніше буде повністю здемаскована і українська громадськість відповідно осудить і тих, які свідомо чи несвідомо, але безвідповідально, з великою шкодою для визвольної боротьби української нації, допомагають видаванням кагебістської "захалавної літератури" дезорієнтувати і послаблювати українські національно-визвольні сили.

ж

Для точнішого з'ясування цієї кагебістської афери друкуємо далі ще й інші матеріали, які доповнюють наші загальні ствердження у цій статті.

=====

СПРАВА "КНИЖКИ ШУМУКА"

/Уривки листа/

Книжка Данила Шумука:

На жаль, книжки я ані не читав, ані не бачив. Просив листовно П. після того, коли довідався про сумнівні місця в книжці, себто після ІІ-го СКВУ, прислати мені хоч би відписи тих місць, одначе безуспішно. До сьогодні, до моменту писання цього матеріалу, знаю про книжку тільки те, що було в пресі, що П. сказав принаймні двом людям з чужих середовищ в часі Конгресу і тих кількох, суперечливих собі, речень, що про книжку написав він мені останніми тижнями.

Не знаючи зовсім змісту книжки, не можу нічого і сказати. Але знаю opinii інших українських груп, які займаються тими справами, про цю книжку:

1/ Бандерівці твердять, що Шумук... написав спогади, які большевики перехопили, за які його засудили на нову довгореченцеву тюрму, а самі спомини зфальшували і перекинули нам до друку з відомими цілями.

2/ Середовище "Прологу" радше склонне до такої думки, хоч остаточних осудів не виносить, що Шумук звербований органами раніше, працював із ними, з ними не лише цю книжку писав, а й при її допомозі і в часі писання вмотував різних людей, головно з групи І. Світличного, в прожокативні розмови і заяви, за що ті люди опісля заплатили довгими роками тюрем і таборів.

3/ Ще інша версія каже, що Д. Шумук ніякої книжки не писав. Носився він з еляборатами "письменників" в КГБ, які для переконливості переписував власною рукою і при їх допомозі витягав з людей те, що органам КГБ було треба. Плянувши перекинути "Спомини Шумука" за кордон до друку, київське КГБ заздалегідь розпускало слухи про них по місті, знаючи, що ці слухи попадуть у вільний світ. Таким чином вони підготовляли ґрунт під висилку "книжки Шумука" за кордон і під її публікацію, що вони і зробили після "арешту" Шумука і його засуду, які ще додатково удостоверили насаджувану ними легенду.

Цим усім твердженням, які ще мають різні варіанти, протиставиться постава деяких відповідальних людей нашого Руху, які мали відношення до цієї справи. Ці наші люди стоять на становищі, що і Данило Шумук, і "книжка Шумука" є "бона фїде". Котра з тих тез правдива, покаже майбутнє.

Як дісталася книжка в наші руки:

Про це мені ніхто нічого не казав, а я згідно із зрозумілими, прийнятими в таких справах, звичаями нікого не питав. Подані мені і нам /Р./ П. інформації про шлях і людей, заангажованих у доставі книжки, вважаю зовсім оправданим камуфляжом. Камуфляжом є легенда: "люди їздили і привезли", легенда "про Африку", може ще якісь інші. Але ще раз підкреслюю, що такий камуфляж на місці і оправданий. Нам одначе йдеться про справжню дорогу і людей. Про це можна говорити тільки на підставі деяких місць і висловів П. Наприклад, він каже, що ті, які книжку передали, настоювали, щоб її видрукувати в цілості, без змін, і погрожували, що більше нічого не передадуть і взагалі зірвуть контакт. Значить, маємо діло з випадком шантажу. Випадки шантажу, якраз дуже аналогічні, нам відомі раніше. Ці й інші моменти радше вказували б, що книжку привезли за кордон і передали нам люди покрово Я., або "припадкові туристи", які ввійшли в її посідання "зовсім припадково". Ще раз, лишній раз, підкреслюю, що камуфляж П. був зовсім легітимний, але тепер, коли справа прийняла такий оборот, він мусить подати принаймні одній визначеній нами людині /надається

на це найкраще Ю.../ факти, людей, докази. Це для оборони нас і його самого.

Висновки:

Наші повідомлення в пресі, виступи, розмови поінформованих людей довели до публічного відома і закріпили переконання, що ми "книжку Шумука" отримали й друкуємо. Відомі теж сьогодні застереження у справі тієї книжки. Завтра все це буде ще більше поширене й розголошене.

Ми стоїмо перед альтернативою: публікувати й поширювати, чи ні. В цьому місці мушу ще раз повторити, що я від самого початку, коли довідався про зміст книжки дуже й дуже загальною й посередньо, мав глибокі сумніви й категорично вимагав, та й тепер вимагаю, щоб книжка нами публікованою не була.

Альтернативи:

А/ Перша альтернатива це стримання книжки. Це нам дуже багато могло б, хоч справа вже пішла задалеко і з боку громади нас зустріне гостра критика або навіть насміхи. Є загальне переконання, що ми далися вже набрати і стали інструментом у виконанні намірів КГБ. Очевидно, це потягне за собою дальший спадок нашого престижу, який сьогодні і так дуже низький, та цілий ряд неприємностей.

В такій ситуації нам прийдеться провести в себе внутрі слідство й притягнути до відповідальності тих, що так легко й нерозважно винесли рішення друкувати. Хто це був? Не знаю, але думаю, що Президія ПУН. Однак з вилученням Р., про якого певно знаю, що він книжки не читав, хоч робив всі потрібні для того заходи. Думаю, що інші члени Президії читали, може й дехто з членів ПУН з-поза Президії, бо виключаю, щоб тільки двох людей, О. і П., рішили самовільно у такій дуже складній і сумнівній справі.

Б/ В разі появи книжки і удоступнення її масовому читачеві будуть наслідки внутрішньо-організаційні й загально-громадські. Ясно, що це вплине на оцінку нашої групи серед тих чужих чинників, які тими справами займаються. Наслідки повністю залежатимуть від змісту книжки. Не знаючи його зовсім, не можу про них нічого сказати. В Нью-Йорку є опінія, що наслідки будуть катастрофічні. Власне це слово загально вживане. Не багато допоможуть різні півзаходи, а деякі з них можуть тільки ще більше пошкодити. Серед таких півзаходів було б намагання пересунути відповідальність на "Смолоскип". Таким пересуненням ми вказували б на "почуття вини" і спробу втечі від відповідальності. Всі бо знають, що "Смолоскип" заложений організаційними людьми, ними ведений, розбудований, що за ним стояла ціла наша система, наші - особисті й організаційні - фонди поставили його на ноги й зробили тим, чим він сьогодні є, накінець громадськість давала гроші, як на нашу установу. Отже, переписування відповідальності на "Смолоскип" і сепарування його було б обманом громади.

Тому я пропоную потрактувати цілу справу якнайбільш відкрито, говорити правду, тільки правду і цілу правду, захищати те, що треба захищати, а там, де очевидні й загально визнані помилки, визнати їх. Накінець поробити такі внутрішньо-організаційні заходи, які назавжди виключили б подібні випадки.

29 березня, 1974 р.

З дружнім привітом

К.

ЗАВВАЖЕННЯ ДО СПОГАДІВ ДАНИЛА ШУМУКА

/Уривки листа/

В своїй записці К. висловив сумніви щодо доцільности друку й розповсюдження спогадів Данила Шумука, звертаючи при тому увагу ПУН на три моменти:

1. Особу самого автора,
2. Шляхи, якими дісталася книжка до "Смолоскипу",
3. Зміст книжки.

Щодо цього останнього К. не міг висловитися остаточно, бо не мав змоги перечитати книжки і спирався тільки на підставі голосів про неї в пресі та декількох листовних інформацій П.

До першої і другої точок тяжко мені зайняти дефінітивне становище, бо я про те нічого не знаю... Так само мало можу сказати про шляхи і способи, якими дісталася книжка Шумука до наших рук. Про те знаю стільки, скільки довідався від П. Одначе й ту сторінку справи треба конче прослідити, щоб не лишала вона ніякого сумніву в нас самих.

А шлях цей поділяється на два відтинки: перший - від автора чи редактора захалявщини в Україні до особи, від котрої перебрав рукопис висланець "Смолоскипу", і другий - від моменту перебрання рукопису в Україні аж до передачі його "Смолоскипові".

Перший відтинок для мене цілком закритий мрякою... Зате щодо другого відтинку я приймаю за правду те, що подає П...

Одначе, обидві ці точки мають капітальне значення при оцінці самих спогадів, їхньої автентичности і наслідків, що їх може викликати поява спогадів на книжковому ринку.

Та хоч не можу авторитетно заявитися до перших двох точок пропозиції К., можу забрати голос до змісту спогадів Шумука. Мої завваження будуть неповні, я ж бо мав змогу читати книжку тільки в останньому дні перед засіданням, у поспіху, не міг на всьому зосередити уваги і вибрав тільки приклади, що відразу впадають у вічі вже при першому читанні. В тому розгляді беру до уваги тільки зміст книжки, не дивлячись на те, чи справді писав її Шумук, чи підробило її КГБ, спиняючись на виложених у ній думках, поглядах та на очевидній загальній тенденції автора.

1. Не треба бути фаховим критиком, щоб відразу пізнати, що спогади скомпільзовані найменше з двох рукописів, або може писали її два різні автори. Перша частина, приблизно до моменту, коли арештовано Шумука, укладом, мовою, літературною композицією та обробіткою дуже відрізняється від решти книжки. Виглядає, якби написала її інша особа. Але й деякі місця в другій частині зраджують те саме перо і ці місця, на загальному тлі розповіді автора, відбиваються виразніше. Мова там краща, чистіша, багатша на лексику, розповідь котиться гладко, в той час, як у решті книжки помітна деяка рубашність, грубоватість у словах і думках, прозраджує незвичну до пера руку. Не вхожу в подробиці, це зроблять може літературні критики, стверджую тільки, що таке враження в уважнішого читача постає. А справа це немаловажна, бо може родити сумніви щодо автентичности книжки, щодо того, що насправді походить від Шумука, а що від когось іншого. Між іншим, цікаво, що в тій першій частині говориться тільки загально про ОУН і заподані там правдиві чи фальшиві факти свідомо чи несвідомо в автора компромітують усю ОУН, не тільки бандерівців, в очах людей, що не втаємничені в точний перебіг подій на Волині. Слово "бандерівець" з'являється перший раз аж на 126 сторінці і від тоді повторяється часто.

2. Неприємно вражає схильність автора вивишувати себе самого морально й політично понад особи свого оточення, зокрема, коли йдеться

про чільніших націоналістичних діячів. За винятком одного Ростислава Волошина й невідомого ближче "Славка", слідна в автора тенденція поменшувати, знижувати, багателізувати, а то й осмішувати всіх націоналістів на вищих щаблях ієрархії. Він з насміхом і часом із погордою говорить про таких людей, як Дужий чи д-р Горбовий, які, хоч наші противники і бандерівці, все ж були ідейні, боролися й терпіли за націоналістичну ідею в їхньому розумінні й досі до нас ні від кого не дійшла будь-яка вістка про те, щоб вони сплямили свою честь чи ім'я, навпаки, деякі чужинці, що стрічалися з ними в кагетбистських таборах і що їм поталанило звідти видістатися, висловлювалися про них з повагою і з пошаною.

Шумук усе знає ліпше від інших, тільки він один не помиляється в оцінці вартості людей, на все в нього готова відповідь і розв'язка, тільки він пізнав правду й добро, всі ж інші або помиляються, або свідомо використовують інших.

В слід за тим іде другий крок: систематичне і послідовне вбивання клина поміж низовиків УПА й ОУН та їхні Проводи. Читаємо це не раз, не два й не десять на різних місцях, з браку місця зачитую тільки два приклади:

"Ось у чому секрет тоталітарних режимів. У тих князів було незрівняно більше віри й відданості тим ідеям, ніж у всього центрального Проводу ОУН" /стор. 47/.

Або:

"А ви думаєте, члени Центрального Проводу далеко кращі від них /себто від нижчих провідників, прим. наша/. Я був 1940-1941 рр. у Кракові, на моїх очах відбувався розкол на мельниківців і бандерівців і я бачив, як вони билися між собою по мордах, обзивали одні одних найгідкішими словами і друкували одні проти других усяку гидоту".

Виховне, правда? Навіть, якби це було правдиве, чи є такий безглуздий Провід, щоб рекомендував своїм членам таку лектуру для "надхнення в боротьбі"?

З таким поділом на "закоханих у себе і жадібних влади" провідників та "хороших і скромних людей" нанизую стрічаємося на кожному кроці. Чи не віє звідти добре знаний нам дух большевизму підривати в противника довір'я до його проводу, оплюгавлюючи його, щоб найперше обезголовити, а потім вистріляти?!

3. Дуже прикре й гірке враження справляють на читача-націоналіста ті описи таборового життя, де Шумук говорить, що націоналісти організували банди на зразок "урків", "блатних" чи як там ще називаються кримінальні злочинці в Советах, щоб грабувати співв'язнів, стягати з них чоботи й добрий одяг, відбирати харчі тощо, послуговуючися при тому ножами та прикриваючи це все "націоналістичними ідеалами". Я не скажу, що перечитав усю мемуаристику колишніх в'язнів большевицьких карних таборів, але читав її багато, і то чужих, неукраїнських авторів. Ані в одному з них не знайшов я найменшої згадки про те, над чим так широко розводиться Шумук, навпаки, всі - німці, жиди, навіть американці - ставили поведінку українських політичних в'язнів за зразок, писали про них із симпатією, пошаною, подекуди навіть із подивом. Тільки один Шумук рівняє їх із злочинськими бандами.

4. А вже аж ніяк не можна погодитися з Шумуком у його поглядах на ОУН, її діяльність, ідеологію, політичну програму. Можна б про те написати книжку не меншу, як самі його спогади, подамо тут кілька характеристичних прикладів:

а/ "Чи справді націоналізм є виходом з цієї облудної ситуації?.. Люди закохані самі в себе, жадібні влади, швидше пролазять до керми,

ніж скромні й хороші. Не доктрини й ідея, а живі люди вирішують усе. Системи, мабуть, тільки або сприяють злу, або гальмують його. Але чи може боротися зі злом тоталітарна система? А ОУН же і є носієм тоталітарної системи..." /стор. 21/.

Отже - чи варто йти за таким Проводом і працювати в організації, що не може боротися зі злом у житті і де наверх впливають не найліпші, а тільки залюблені в собі егоїсти?

б/ "Сама ОУН створена "по образу і подобию" фашистських партій з тією ж ідеологією" /стор. 28/. "На наших очах перехреснувалися дві антагоністичні одна одній ідеології. Одну з них підживляла Москва, а другу Берлін" /стор. 55/.

Отже в Шумука ОУН - це "фашистська" партія, з фашистською ідеологією, підсичувана з Берліну, себто німецьким націонал-соціалізмом.

в/ "Для мене основними маяками в житті є правда, добро, краса й любов, - відповів я.

- А чи вірите в те, що ОУН носить у собі всі ті перелічені вами чесноти? - з виразом докору на лиці, прищуливши очі, запитав Братунь.

- Ні, я в це ніколи не вірив і не вірю. Своїм духом ОУН є антидемократична організація. Це тоталітарна організація, зовсім не відповідає моїм потребам і естетичним смакам, та що зробиш, коли в нас кращого нема?" /стор. 78/.

Висновок читача: коли ОУН антидемократична й тоталітарна організація, така ж сама, як інші того роду, себто большевицька, фашистська й гітлерівська, то по якого біса йти до неї, терпіти й жертвувати своїм добром, здоров'ям, волею та життям?

г/ "Мені ж хотілося знайти таку партію чи організацію, яка б очищувала людей, робила б їх ліпшими, а вийшло навпаки - я забруднився в тих партіях, у притаманному їм бруді" /т. зн. найперше в КПЗУ, а потім в ОУН/.

Отже, з морального й етичного боку Шумук ставить ОУН нарівні з КПЗУ, для нього ОУН повна бруд, яким він заплямив свою "чисту" душу. Те ж саме чекає всіх членів ОУН. Якими б вони людьми не ввійшли до ОУН, вийдуть з неї брудні душевно, бо цей "бруд" істотний для ОУН, притаманний їй.

г/ "- Ми повинні роздобути надійні документи і тим часом виїхати на Донбас, зробити собі хороше ім'я... пробувати десь поступати вчитися. Оце наша мета.

- А як організація ОУН на це подивиться? - з сумом в очах запитав Василь.

- Ми самі для себе організація. Ми повинні робити так, щоб бути лише в згоді зо своєю совістю, а все останнє - дурниця" /стор. 157/.

Це вже просто вершок! Це відмова послуху організації, винниченківська "чесність з собою", якій "наплювать" і "єрунда" все, що поза самим собою. Це пропаганда проти всіх вузлів, що лучать людей у політичну організацію, не дивлячись на те, яка вона, націоналістична, соціалістична чи демократична, і це якраз і є ціль большевиків - розбити суспільність на атоми, не допустити до ніякого організаційного діяння.

І накінець:

д/ "Я просто не міг триматися на ногах, але в душі був гордий з того, що так категорично обстоював свою особисту гідність і тільки особисту /підкр., - наше/, бо насправді я тоді був уже в своїх переконаннях так само далекий від націоналізму оунівського зразка, як і від комунізму" /стор. 173/.

Ось вам і корона всього! "Дороговказ" і "надхнення", що його ми ставимо націоналістам до наслідування: формальне відречення від ОУН, духове пірвання з нею, звільнення себе від її ідейних впливів та вузлів нарівні із звільненням себе від таких же впливів та вузлів комуністичної партії.

Даремне було б шукати якогось позитивного ідеалу, образу життя й обов'язків людини в політичній боротьбі за волю України. Коли націоналізм повний бруду і моральної гнилі, що тільки опаскуджує людину, коли відкинений із подібної причини більшовизм, то якою ж повинна бути партія чи організація, під прапором якої повинні єднатися "хороші, скромні і чисті душею" люди - українські патріоти? Її в Шумука нема, йому не потрібно ніякої суспільно-політичної сили в Україні і тут він згідний з більшовиками, що нищать усяку спробу якогонебудь, навіть духово-морального осередку, довкола якого могли б єднатися українці. Свій же власний, приватний ідеал організації суспільного й державно-політичного ладу згадує Шумук мимоходом в одному місці:

"Мені треба такої волі, щоб кожна людина могла сама собі влаштувати своє життя так, як вона хоче жити і де вона хоче жити, щоб кожний мав запевнену змогу сам собі робити добро, щоб закон забороняв лише будь-кому будь-які вигоди за рахунок інших, себто за рахунок зла для іншого. Там, де організація чи партія робить для народу "добро", то це вже не добро, а горе, неволя, бо за це так зване добро вимагають від усього народу рабського послуху й усілякого роду зобов'язання на все життя".

Іншими словами й коротко: туманний анархізм і примітивне самосбіпанство. Читає це член ОУН чи її прихильник і пригадує собі, що:

1. Ми постійно при всяких нагодах закликаємо наше членство читати т. зв. "крайові матеріяли", які подаємо йому нашими виданнями через "Смолоскип" та "Українське Слово" в Парижі.

2. Спогади Шумука видав "Смолоскип". Хоч би як він відпекувався від ОУН чи відрікався від "оуєнівського націоналізму" - кожен горобець на вербі знає, що це націоналістичне видавництво, що весь український та й неукраїнський поінформований світ зв'язує його з нашою організацією.

3. А коли так, то ми з тими матеріялами й висловленими в них думками щонайменше погоджуємося, якщо не беремо їх за свої.

4. І в передмові до споминів Шумука пишемо, що "для багатьох вони будуть дороговказом і надхненням у боротьбі за свободу для нашого народу".

Яке ж це "надхнення", які "дороговкази", до яких ідей та до якої боротьби і під чийм проводом дає читачеві світоглядова система, що проявляється з книжки Шумука?

З кожної сторінки б'є там критика націоналізму, плямучи його "оуєнівським" націоналізмом і не подаючи, як повинен виглядати справжній націоналізм, корисний для українського народу. Віє з неї недовір'ям до Проводу ОУН, нема показано, котрий провід ліпший від Проводу ОУН, навпаки, виходить, що "начхат" на всякий "Провід", бо тільки кожен сам собі організація і сам собі провід та влаштовує собі життя так, як йому потрібно і вигідно. А що ідеальних умовин до того в наявній дійсності нема - то це означає: пристосуванство. Звивай собі кубло, як можеш, учися, здобувай "хороше ім'я", щоб тебе не переслідували й не саджали в тюрму.

Скаже хтось: але Шумук гідно і з честю зносив терпіння в лагерах і не заломався. Це ще питання! На те маємо тільки його слова... Та це не має значення. Були ж і комуністи та й інші політичні в'язні,

що, як одиниці, не ламалися і витримували переслідування з честю та гідністю. Особиста постава в конечності, в крайній потребі, а не в боротьбі з власної волі, з власної духової й ідейної потреби не уповажнює та не виправдує нікого за морально-розкладові й політично шкідливі погляди. Шумука могли б і розстріляти, та це не означає, що смерть з руки большевиків виправдує голошені ним політичні думки і повинна схилити нас до їх наслідування. І навпаки, людина може заломатися, відректися своїх ідеалів, а її висловлені думки можуть надалі лишитися віфлеємською зіркою для багатьох. Дзюба "покаявся" і відрікся того, що написав і голосив. Ніхто з нас не буде ставити його іншим за приклад, щоб робили так само. Але те, що він написав, лишиться і, не зважаючи на поведінку автора, нічого й ніхто не зможе того вирвати з дійсности.

Пускаючи в світ спогади Шумука не то що без ніякої критики, без коментарів та інтерпретації, а навіть ще і з прихильною передмовою, ми власними руками лємо отруту в душі читачів. Книжка через те шкідлива, деморалізуюча, розкладова. Не зважаючи на те, чи писав її Шумук, чи підробили її кагебісти.

Але ми могли б легко й одним махом вирвати з неї отруйне большевицьке жало... Скрізь там, де в книжці виявляються отруйні випари його міркувань - спростувати й виявляти їх правдиве значення. Не треба на кожному місці, вистане раз до кожного роду фальшу, там, де читач натрапляє на нього перший раз.

Таким способом даємо читачам охоронне щеплення від гадючої їді, а самі не виступаємо в ролі дурників, що захоплюються безкритичним телячим захватом кожного записаного паперу, який дійде до нас захалявним способом, або даються підманути большевицьким хитрунам з КГБ...

3.

=====

НАШ КОМЕНТАР

Може виникнути питання: Чому присвячуємо стільки уваги в "Бюлетені Проводу" т. зв. "споминам Шумука", що видані "Смолоскипом", прибудівкою ОУНм? Адже цей безсумнівний кагебістський провокативний пасквіль проти ОУН /бандерівців/ не заслуговує на таку особливу увагу, щоб приділяти йому аж стільки місця.

Якби ця провокація була відокремленим явищем, то такий погляд, може, був би слušним, але вона належить до цілої серії кагебістських нападів, наклепів і цькувань на революційну ОУН, на її провід, ідеологію, програму, політику, взагалі на все українське, патріотичне, пов'язане в Україні із символікою революційно-визвольної боротьби бандерівців, їх ідеями та метою.

Плянуння такого тотального наступу Москви на революційну ОУН, в тому й за кордоном, нам було відоме вже раніше і одним із таких провокативних кагебістських засобів у боротьбі проти неї і взагалі націоналізму мав стати монтаж "споминів Данила Шумука". Ще влітку минулого року нас попереджали з України, що кагебісти готують якийсь свій опус, щоб передати його одному з українських емігрантських видавництв, як "самвидавний" /захалявний/ твір. В той же час у Києві розповсюджувались вістки про існування "споминів Данила Шумука", себто про зовсім невідомий у правдивому українському самвидаві "твір".

Незабаром ця пересторога сповнилася і восени того ж року мельниківське видавництво оголосило, що одержало з України "спомини Шумука" і готує їх до друку. Керівник "Смолоскипу" п. О. Зінкевич заздалегідь приготавляв українську громадськість до появи цього "захалявного" твору і дозами-уривками рекламував його в українській закордонній

пресі, підготовляючи таким чином читачів до сприйняття спрепарованої кагебістської отрути. Одночасно у власному середовищі він окутав цей "твір" великою таємницею, відмовляючись дати пряму відповідь навіть деяким членам ПУН, від кого і яким шляхом він його одержав.

Мавши пересторогу з України, що кагебісти підготовляють "твір", щоб передати його на еміграцію як "захалавний" під прізвиськом Д. Шумука, ми перестерігали голову ПУН п. О. Штуля-Ждановича і п. О. Зінкевича, що одержані ними "спомини Шумука" мають всі позначки кагебістського фальсифікату, тому не можна поспішати з їх виданням. Насамперед треба перевірити, чи це дійсно твір Шумука. Ми подали і свої аргументи нашої перестороги, але даремно. Не помогли і протести деяких членів ПУН, які ще перед виданням "споминів Шумука" хотіли ознайомитися із їх змістом і упевнитися, від кого та яким шляхом п. О. Зінкевич їх отримав. Всі домагання, як наші так і деяких членів ПУН, отже і його однопартійців, п. О. Зінкевич рішуче відкинув, заявивши, що видасть цей "твір" хоч би й проти волі ПУН.

О. Зінкевича підтримав голова ПУН О. Штуль-Жданович, який наші перестороги уважав тільки "страхом перед ефектом книги", некорисним для бандерівців /виходить, що для націоналізму і взагалі націоналістів, до яких зараховують себе мельниківці, цей "ефект", на думку Штуля, корисний?!. Він же порадив Зінкевичеві зробити "при появі книги" зустріч з громадянством або пресову конференцію і з'ясувати "сильветку автора" та "його оцінку подій", щоб таким способом зменшити "імпакт бандерівської пропаганди", яка вже почалася /проти цього кагебістського фальсифікату!/. Він був певний, що бандерівці не припинять цієї "ідіотичної кампанії" /так п. Штуль називає кампанію проти фальсифікатів і провокації КГБ!/, "бо здають собі справу, що їм буде гаряче" після появи "споминів Шумука". Ось які "аргументи" переважили і вплинули на рішення голови ПУН, п. О. Штуля-Ждановича, поблагословити видання "Смолоскипом" кагебістського творива, огидного пасквіля на український націоналізм, бандерівців і взагалі на ОУН /в тому й мельниківську/, на провідних її постатей, таких як Коновалець, Бандера, Горбовий та багатьох інших, на українських політв'язнів і на весь український народ, який, мовляв, не дозрів до ролі "демократичного суспільства" й державницького життя, тому він ставить йому в противагу "зрілість і державницький розмах" московського народу.

І Зінкевич, і Штуль-Жданович були поставили нам таку вимогу: докажіть фактами, що "спомини Шумука" кагебістський фальсифікат. Але такі факти, яких вимагали Зінкевич і Штуль-Жданович, могли б подати хіба самі творці "твору Шумука", а інші факти їм "нічого не говорили".

Тут виявилася справді куряча логіка п. О. Штуля-Ждановича. Коли свого часу до нас попали фотокопії і навіть оригінали його листування з батьком в Україні, яке повністю його компромітувало і викликало велике підозріння, він заявив, що ті листи "підфальшовані", хоч вони походили з посмертного архіву його батька. Ми не вимагали від нього доказів, знаючи, що він їх не дасть, бо доказати "підфальшування" власноручно писаних ним листів, із його оригінальним підписом, не може. Але одночасно ми знали, що кагебісти навмисне могли пустити ті фотокопії і оригінали листів Штуля-Ждановича за кордон, щоб компромітувати його і шантажувати. Ми не раділи, що маємо в своїх руках матеріал, від якого Штулеві-Ждановичеві буде "гаряче", якщо його опублікуємо, навпаки - зігнорували це листування, хоч ні тоді, ні тепер не отримали від нього доказів, що його листи "підфальшовані".

Тому маємо право і підстави висунути тепер до поведінки Штуля-Ждановича в справі видання кагебістського творива п. н. "спомини Шумука" своє застереження і пов'язати його з невиясненим ним його листуванням, що появилось фотокопіями на еміграції як можливий засіб шантажу проти нього.

Видавець "Смолоскипу" сам підкреслив, що ті, "які передавали спомини Шумука" /в Україні, фактично в Києві/, "настоювали, щоб їх друкувати в цілості, без змін, і погрожували, що більше не передадуть і взагалі зірвуть контакт". А сам п. Зінкевич чомусь дуже боявся, щоб у Парижі не спинили друкування "споминів Шумука" і наполегливо настоював продовжувати їх друкування, припускаючи, що його зверхник О. Штуль-Жданович може ще "змінити свою думку". І слушно стверджує автор надрукованого тут листа, що все вказує на те, що "маємо діло з випадком шантажу. Випадки шантажу, якраз дуже аналогічні, нам /себто даному середовищу/ відомі раніше".

Ми не "попали в паніку" почувши, що проти нас /ОУН, УПА, СБ і взагалі українського націоналізму/ друкується в "націоналістичному" видавництві огидний кагебістський пасквіль, свіжа пожива для закордонних ненависників /всіляких феденків, яворських і їм подібних/ націоналістів, зокрема бандерівців, як це "пропрокував" Штуль-Жданович і чого сподівалися фальсифікатори-кагебісти. Навпаки, ми уважно перевіряли джерело цих "споминів", шлях, яким вони дісталися на еміграцію, і людину, яка їх передала. Тим більше, що й в Україні було не тільки зацікавлення т. зв. "споминами Шумука", а й настороження, що цей спрепарований кагебістами опус має також за завдання скомпромітувати на еміграції правдиву захалявну літературу Нескорених, викликати до неї недовір'я або й підмінити їхню мету боротьби, ідейні й світоглядові переконання, щоб викликати дезорієнтацію як в Україні, так і на еміграції. Вони знали про одну жінку-агентку, яка контактувалася з деякими емігрантами, а в минулому виконала агентурну роль на Волині в поборюванні ОУН і УПА. Знали й те, що вона деякий час дуже інтересувалася Д. Шумуком нібито як жінка чоловіком, навіть "опікувалася" ним, тому догадувалися, що це від неї походять машинописні "спогади Шумука", а для їхньої "вірогідності" вона роздобула від нього ще й деякі його рукописні записки. І так перевірка в Україні і перевірка наша зійшлися на одному пункті: п. Зінкевич дістав все те, що мала згадана агентка, а це розвіює будь-який сумнів, хто є правдивим автором цього пасквіля і хто його передав на еміграцію та з якою метою.

Чи знають про це голова ПУН О. Штуль-Жданович, а зокрема п. О. Зінкевич, видавець т. зв. "споминів Шумука"? Чи впали вони тільки жертвою провокації КГБ та підсуненого їм кагебістами "зв'язку з Україною"? На остаточну відповідь треба ще почекати, але вже тепер певні позначки справді тривожні, бо - напр., - дія п. Зінкевича, його інтерпретація "поглядів Шумука" та ідейних "позицій дисидентів в Україні", його твердолобе намагання надати "споминам Шумука" якнайбільшого розголосу навіть в Україні /за посередництва радіо "Свобода"/ і перекласти їх на англійську мову для чужинців, його особлива метушня і настирливість із наміром "доказати", що "спогади Шумука" справді "оригінальні" - це тільки частина доказів, що п. О. Зінкевич діє свідомо, хоче за всяку ціну замаскувати кагебістську провокацію, щоб не скомпромітувати себе і не допустити до викриття його ролі в ОУНМ. Цього свідомі навіть деякі члени ПУН, але п. Зінкевич одягнув на себе "захисний панцер" самого п. О. Штуля-Ждановича і готовий "воювати" з кожним, хто вимагає від нього в'яснення згаданої афери.

Лицемірство п. О. Зінкевича неперевершене, загально відомо, що "Смолоскип" - прибудівка ОУНМ, а він безлічно обманює українську громадськість, мовляв - "Смолоскип не приймає пожертв від українських політичних організацій і партій і від чужинецьких державних інституцій". Отже виходить, що ОУНМ, основоположник "Смолоскипу", не українська політична організація чи партія. Тоді чия і яка? Автор надрукованого тут листа стверджує: "Всі бо знають, що "Смолоскип" зложений організаційними людьми, ними ведений, розбудований, що за ним стояла ціла наша система, наші - особисті й організаційні - фонди поставили його на ноги і зробили тим, чим він є сьогодні..."

Нашим коротким коментарем відслоняємо тільки частину закулісових "таємниць", що пов'язані з джерелом, виданням і призначенням т. зв. "споминів Шумука". Аналіза змісту цього "захальявного твору", яку можна робити в публічних рецензіях, також показує, чия рука /або чії руки/ його писали. Хоч на перший погляд у необізнаного з правдивими подіями /що про них пише "Шумук"/ читача може виникнути враження "об'єктивного" їх насвітлювання, то насправді маємо діло із спрепарованим опусом, в якому повно перекручень прізвищ і назв, топографічних помилок у описі теренів, на яких діяли ОУН і УПА, самозаперечень і примітивних видуманих діалогів, які ніколи не відбувалися ані на вишкільних курсах УПА, ані в щоденному побуті членів націоналістичного підпілля. Цілий ряд видуманих сцен, напр., нібито викликаних походом банд Ковпака в Карпати. Такі самі й примітивні картини з концтабір-ного життя українських політв'язнів, що мають за мету їх компромітувати. Всебічний критичний розгляд т. зв. "споминів Шумука" привів би до того, що сама рецензія була б удвічі більша від них.

Ми вже згадали на початку нашого коментаря, що провокація із т. зв. "споминами Шумука" належить до цілої серії кагебістських провокацій, спрямованих проти ОУН, УПА та їх провідних діячів. Це й причина, чому ми присвятили стільки місця оцьому "захальявному" /насправді кагебістському/ творові, бо він складова частина цілого ряду інших цькувань і наклепів на бандерівців, синхронізованих в концентричному наступі КГБ.

Майже в той самий час, коли оголошено, що "спогади Шумука" /"За східнім обрієм"/ вже друкуються, у США стала голосною провокація проти наших провідних людей /особливо Лева Футали, кол. старшини УПА/, мета якої ясна - очорнювати визвольну боротьбу УПА і ОУН, бо їх члени нібито "громили жидів" і "мирних громадян Радянського Союзу" та мають на собі "п'ятно злочинців".

А коли зміст "споминів Шумука" вже став більш відомий і на нього негайно відгукнулися різні фєденки і яворські, посилюючи свої наклепи на революційну ОУН як на "тоталітарну", "фашистську" організацію, яку, мовляв, "відкидають" і "засуджують" навіть сьгоднішні "дисиденти в Україні", що нібито утотожнюють націоналізм із фашизмом і вважають його за ще гірше явище ніж тоталітарний /а не "ленінський"! /комунізм /квінтесенція "спогадів Шумука"/, тоді в західній "вільній" /не від провокаторів і московських агентів, а від будь-яких моральних і етичних пресових засад/ пресі появилася найогидніша провокація проти голови Проводу революційної ОУН Ярослава Стецька. Недавній бандитський атентат на пасажирський поїзд "Італікуса" /в Італії/ приписано... Ярославові Стецькові! Подали цю огидну вістку аж кілька пресових агенцій, а надрукувала її італійська, німецька, бельгійська, французька, аргентинська та інша преса. Вже перше досліджування цієї провокації, яка має судовий характер, виявило, що таку "авторитетну" вістку подав агенціям напіванонімний московський агент, нібито член жидівської терористичної організації, яка вже давно не існує /діяла колись проти британської окупації теперішнього Ізраїля/.

Так за кілька місяців, саме в час розгорнених акцій в обороні України і політв'язнів, зокрема В. Мороза, появилася аж три найогидніших провокацій проти революційної ОУН і українського націоналізму, щоб таким чином відвернути увагу опінії вільного світу від ганебних московських злочинів в Україні.

Про різні провокативні листівки, що потоком пливуть з кагебістської лябораторії між українську еміграцію, навіть не згадуємо, бо це тільки отруйні випари грубих, огидних кагебістських провокацій, що стають все частішими.

Тому й появу "споминів Шумука" /виданих не безпосередньо кагебістським, а "націоналістичним" видавництвом/ розглядаємо в цілому

комплексі сконцентрованого наступу КГБ та його агентів на український націоналізм і націоналістичних діячів.

Ми всі свідомі того, що в боротьбі проти ОУН, УПА, їх провідників і діячів катєбісти вживають усіх, навіть найогидніших антилюдських метод і засобів. Вона /ця боротьба/ не завжди обмежується самими огидними провокаціями і часто перетворюється у фізичний варварський людино- і народовбивчий терор. Не забуваймо, що на наказ Москви з рук її агентів уже загинули Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера і Тарас Чупринка-Шухевич, що поліг у бою з військами МВД.

Тому будьмо чуйні, скріпим свої сили в боротьбі з ворогом зразковою дисциплінованістю і незламною вірою у перемогу священних ідей українського націоналізму, організованим виявом якого є революційна ОУН.

=====

НЕЗМІННІ ДОРОГОВКАЗИ

Наша доба - доба боротьби української нації за саме життя, за свободу й за підстави дальшого розвитку. В Україні йде змаг цілого народу на всіх ділянках життя. Там проти російсько-більшевицького імперіалістичного гніту стоїть одностайний національно-визвольний фронт усіх сил, усіх складових частин непримиренного українського народу. Перед веде активна революційна боротьба, суспільно-політична і мілітарна, яку ведуть УПА і ОУН у найтіснішій співдії між собою. Фронт боротьби охоплює всі ділянки життя, всі верстви народу. В ній бере участь кожна людина, яка в щоденному житті в тоталітарній советській системі діє свідомо так, щоб піддержувати і скріпляти українське самобутнє життя, українські сили, зводячи нанівець ворожі, протинародні затії і плани російського більшевизму. Український самостійницький фронт держить, поряд з революціонером-підпільником і повстанцем, український духовник, науковець, мистець, інтелігент, робітник і селянин, - кожний, хто у своїй ділянці, на своєму відтинку відстоює український зміст, українську ідею, український інтерес проти всепоглинаючої тотальної російської советизації життя, країни, людини і народу...

У закордонних частинах ОУН увесь час ідуть намагання реалізувати основну настанову закордонної діяльності: концентрувати свої сили і свою роботу на найвластивіших для ОУН революційно-визвольних завданнях. Ті, хто стоять у безпосередньому зв'язку з крайовою боротьбою на рідних землях, є її рам'ям і виявом на закордонних теренах, допомагають їй чи служать для її підготовки й продовження. Тут потрібна боротьба з ворожою, передусім з большевицькою акцією і агентурою серед еміграції, робота по лінії протибольшевицьких революційно-визвольних рухів інших народів, як і зовнішньо-політична праця по лінії допомоги крайовій боротьбі...

... За кордоном немає властивого нам середовища безпосередньої боротьби, немає безпосередньої зустрічі з ворогом. Але той ворог є і тут, він діє проти нас. Тільки невидний, укритий. І тут треба з ним боротись. Не тільки боротись, а й треба знищити його дію, його шупальця, якими він намагається обплутати і задавити українське самостійницьке життя. Так само безоглядно треба викорінювати всі ті лиха в українському політичному житті, які дають змогу діяти в його нутрі ворогові, які й самі, без ворога, роз'їдають українські сили, відтягають їх від визвольної справи. Закордонною роботою можна дуже багато допомогти визвольній справі і завдати ворогові ударів.

/Із Слова Степана Бандери до українських націоналістів-революціонерів за кордоном/

=====

ДИВЕРСІЙНА БІСОВЩИНА

/Думки "читача" т. зв. "К. Н."/

Я ніколи не писав до т. зв. "Клича Нації", ані не просив присилати мені його. Не зважаючи на це, ця газетка знайшла й до мене до-рогу...

Та добре, що я прочитав її аж до 6/15/ числа включно, бо інакше не мав би підстави виробити собі моє власне переконання про це диверсійне видання.

Всі ті числа /крім перших двох/ однакові. Попри нібито патріотичні статті в них дуже пристрасна критика обоїх Стецьків, ба й цілого діючого Проводу ОУНр. Ця критика безперервна й наполеглива, як осінній дощик, що промочить людину до останнього рубчика.

Висловлюючи коротко свої думки, не можу обговорити чи описати всі 15 чисел /та й навіщо?/, тому обмежуся тільки 6-им /15/ числом.

Візьмим до уваги "статтю" Романа Жарського під заг. "Ліквідатори досягнень Степана Бандери". В ній, на 10-ій стор. згаданого числа, написано: "Але про те, що ССРСР є тюрмою народів,... що жертвою того ординського північного ведмеда є понад 100 мільйонів людей різних національностей, які не за злагіднення, і не за лібералізацію режиму в ССРСР боряться, але за повалення ненависної московської імперії з її кожним режимом, - про те нині навіть не говориться!" /в "Ш. П.", - П. Я./ - Це очевидна брехня. Майже в кожному числі "Ш. П." та в усіх виданнях АБН-у саме про це вже десятки літ говориться, а тепер ще з більшою натугою, ніж у раніших роках.

У продовженні поданого уступу читаємо: "На акції реклямування більше чи менше потурбованих большевиками за опозиційну роботу /яка теж базується на ідеології комунізму/ московсько-советських діячів, користають в сто відсотках москалі".

Так, на виступі московських дисидентів, що прямують до злагіднення теперішнього комуністичного режиму, користають московські большевики, на виступах Солженіцина, Сахарова користають московські "демократи", але на героїчній боротьбі Василя Симоненка, Валентина Мороза і сотень інших українських нескорених мучеників не користають ані московські комуністи, ані московські "демократи", ані жодні інші московські імперіялісти, бо вони /українські Нескорені/ боряться проти кожного поневолення українського народу московським народом. Діючий Провід ОУНр чітко відмежував опозиційні виступи московських дисидентів від героїчної боротьби українських Нескорених, але зовсім не перейшов на їхній спосіб української визвольної боротьби.

Те, що українські борці на КГБ-істських судилищах покликалися на т. зв. законодавство ССРСР - ще не свідчить, що вони боряться за комунізм Маркса-Леніна. Шухевич, Старосольський, Ганкевич, Шевчук, оборонці членів ОУН перед польським судом, також покликалися на польську конституцію, а навіть на революційні дії Пілсудського, та ніхто не посміє тим адвокатам закинути, що таким способом виступали на захист польського окупанта. Як на польським, так і на московським судах кинено ворогові болотом у вічі й показано, що він /той ворог/ хам, який навіть свого власного законодавства не респектує.

Чому в тому "К. Н." зараховують Мучеників за Українську Правду до "московсько-советських діячів"? Власне, московсько-комуністичний режим прямує до того, щоб про теперішніх Мучеників в обороні України ніхто не говорив. Тому суди над ними /українськими Мучениками/ відбувалися при замкнених дверях. Але, чи можуть мовчати Провід і члени ОУНр та весь український нарід на Рідних землях і

тут на еміграції, коли там, у нашій Батьківщині, ллється українська кров, придушується українську національну душу, коли московський кочовик усіма силами намагається стерти з лиця землі Святу, усім нам Єдину Україну, коли вже кожна грудка української землі, просякнена неповинною кров'ю українських мучеників, кличе до неба й цілого світу про пімсту над московським, розбещеним хамом, - чи можемо в такій всеукраїнській національній смути мовчати?

На 11-ій стор. згаданого числа, у тій же статті, написано: "... а в дійсності, і "провід" і С. Галамай в ньому, ітимуть далі своїм вибраним опортуністичним шляхом, ... допасовуючи свою роботу не до завдань української національної революції, але до ситуації і обставин не нами і не для нас створених". - Це знову огидна брехня! А деж то АБН чи ОУНР "допасовують свою роботу до ситуації і чужих обставин", коли на всіх конгресах і конференціях АБН-у та у всій діяльності ОУНР закликається знищити московську імперію та побудувати на її звалищах незалежні національні держави, зокрема українську. Боротьба ОУНР проти будь-якої московської імперії оперта на національних силах українського та інших Москвою поневолених народів. Такі визвольні змагання йдуть революційним шляхом синхронізованих повстань усіх поневолених Москвою народів, отже, стисло за вказівками Міхновського, Дмитра Донцова, полк. Коновальця, ген. Чупринки-Шухевича та Провідника Степана Бандери.

АБН - це політичне домовлення усіх поневолених Москвою народів. А коли ж в нашій історії існував такий, для нашого народу корисний, союз? У всій нашій історії провідники українських визвольних змагань кидали одного "союзника", що виявився ворогом, і в'язалися з іншим, таким же, або ще й більшим ворогом Української незалежної держави. В теперішнім АБН знайшли спільну плятформу для визвольних дій усі поневолені Москвою народи, а така політично-визвольна концепція природна, для всіх поневолених корисна і єдиноправильна.

Звісно, що АБН не є першою лінією в нашім визвольнім поході, але є, безперечно, конечним допоміжним чинником. Авангардом в цьому визвольному поході була і є ОУНР. Без раніших визвольних революційних дій ОУН не постав би АБН. Рівночасно з визвольним походом українського народу мусить вестися українська державницька дипломатія. На жаль, в нас немає ні міністерства зовнішніх справ, ні посольств, ні амбасад, ні консульських представництв Українського Суверенного Державного Правління. Такі інституції, силою конечних потреб української державницької політики, мусів заступити АБН. А хто ж розбудував АБН і придбав йому значення міжнародного політичного чинника?! Хто з бази АБН вже десятки літ веде українську державницьку політику, таку дуже потрібну для Українського Визвольного Руху? - Це двоє вельми заслужених людей: Ярослав і Слава Стецьки!

Чому ж у "К. Н." такі огидні атаки на них? Чому ті атаки появляються синхронічно з нападами московського, комуністичного режиму та з різними кагебістськими провокаціями проти Я. Стецька?

На 12-ій стор. поданий такий закид в сторону діючого Проводу ОУНР:

"... Нарибком для ОУН не журиться, тому велика частина тієї молоді, закінчивши високу шкільну освіту, стає нарибком масонських лжож".

В попередніх числах "К. Н." подається конечність зробити з ОУНР орден із самих елітарних одиниць. - Це гарно, але не забуваймо, що Данилишиних, Біласів, Гасинів, Мацейків, Равликів, Грицаїв, Старухів зродила рідна українська земля та й виростила

їх своїми животворними соками! Чому ж редактори т. зв. "К. Н." каменують нових героїв в Україні, а самі сидять на печі й безлічно "навчають" інших революційности?

На 13-ій стор. говориться про "недалекий упадок "Ш. П." нібито в наслідок ідеологічної кризи. "Ш. П." не переживає ідеологічної, а фінансову кризу, а ця остання получена із світовою /міжнародною/ економічною кризою.

Заіснували ще й інші кризи світового засягу. Ватикан, замість осудити атеїстичний московський комунізм, шукає модуму співіснування з московськими терористичними імперіялістами.

Північно-американські, як і західноєвропейські обивателі, замість захищати їхні країни від заливу московського імперіялізму, волять мирне й жирне життя серед вигод, а їхні державні уряди торгують з московськими терористичними поневолювачами. Матеріялістичний світ агресивно наступає на ідеалістичні принципи не тільки у робітничих профспілках, а й в університетах вільного ще світу.

Не зважаючи на ускладнення, викликані "мирним співіснуванням" Заходу з т. зв. ССРСР, діяльність ОУНР і АБН-у в останніх десятиріччях позначена помітними успіхами. Ці здобутки для всіх очевидні. Тільки диверсанти з "К. Н." не хочуть їх бачити. Вони закривають своє власне безділля критикою вже проробленої ОУНР та АБН-ом роботи. Їм не подобаються навіть успішні й добре проведені демонстрації на захист нескореної України, тому називають їх "шопками" /стор. 12/.

Стаття закінчується закликом, що нам усім треба повернути до Шевченка. Ми всі залюбки заслонюємося Шевченком із любов'ю і безмежною пошаною до нього. Але не знати, на кого б гнівався Тарас Шевченко /коли б жив/ - на людей чину, що "сталать обух", чи на критикоманів?

Найважчий закид із боку "К. Н." проти Ярослава Стецька - це "зміновіховство", себто збочення від ідеологічної лінії Степана Бандери. Таке видумане "зміновіховство" стелиться приземним грузьким димом майже на всіх сторінках того ж т. зв. "К. Н.", але вершком усіх лобових атак на Ярослава Стецька є закид йому й цілому Проводові ОУНР: "національної зради" /стор. 14/.

Ось до якої скрайності дописалися диверсанти! Мимоволі спадає на думку донос Кочубея на гетьмана Івана Мазепу. В тім доносі до Петра, Великого розбійника, також називається "зрадником" гетьмана Української незалежної держави, в нашім випадку, названо "зрадником" того, хто тілом і душею працює для здобуття УССД.

Обидва доноси писані майже з тих самих мотивів: для заспокоєння власної хворобливої амбіції та непереможного бажання якось реабілітувати свою особисту нікчемність. Кочубеєві не вистачало перо Генерального Секретаря, він сягав по гетьманську булаву. Група диверсантів із "К. Н." посягає по провідництво в ОУНР, кожного з них гризе прихована мрія самому стати "провідником". Кочубей зовсім не думав над тим, чи гетьманська булава не буде заважка на його руки, а диверсанти з "К. Н." зовсім не думають над тим, чи вони доросли до завдань Ярослава Стецька, чи в них є здібності до тої роботи, яку він уже проробив.

Різниця обидвох доносів тільки у зовнішній формі. Кочубей писав таємно лиш до одної особи, московського царя. Диверсанти з

"К. Н." пишуть одверто, публічно, отже з цих опусів може скористати кожний ворог українського народу та Незалежної Української Держави.

Пропагандивна труба московського комуністичного режиму може затрубіти: "Ось, почитайте в "К. Н.", який то ваш Стецько разом із його Проводом та всіма буржуазними націоналістами. Вони зрадники українського народу! Тільки ми, росіяни, ваші старші брати, вже з народження є вашими правдивими приятелями і опікунами!"

Чи взагалі можливе, щоб людина, яка не вагалася заризикувати власним життям у гітлерівському концтаборі, ніж відкликати проголошення українського Державного Акту в 1941 році, стала "змінювцем", а навіть "зрадником українського націоналізму"?

Чи можливе, щоб люди з діючого Проводу ОУНР, які протягом їхнього життя все віддали для України, нараз стали її "зрадниками"?

Чи можливе, щоб всі ті люди /разом з Ярославом Стецьком/, що десятки літ йшли саме шляхом Провідника Степана Бандери, а на кінці того шляху ясно бачили Українську Суверенну Соборну Державу, тепер зійшли з нього на манівці, як це закидає їм "К. Н."? Ні! Такі наклепи – явна кагебістська провокація!

Я добре пригадую собі один факт. Давно це було. Митрополит Андрій Шептицький уряджував свято "Українська Молодь Христові". Але ОУН-івці не хотіли маршувати в поході перед трибуною, на якій, побіч Митрополита, сидів представник УНДО-ння.

Перед тим святом було в Академічному Домі віче українського студентства. Між іншими, промовляв отець Гавриїл Костельник за участю українських студентів у святі "Українська Молодь Христові", а Володимир Янів /тоді ще студент/ говорив проти "реалітетників" тодішнього УНДО-ння.

Між якими двома сотнями української студіюючої молоді був тоді один студент агрономії, що вмів дуже ясно й чітко висловлювати свої думки. Поруч нього сидів Дмитро Грицай, склонивши голову на його рамі. Мабуть, Дмитро Грицай найкраще з усіх нас знав вартість молодого студента агрономії. Але ми всі, й ті, що сиділи на подальших кріслах, дивились на Степана Бандеру з великою пошаною і безмежним довір'ям!

Так і тепер, ми всі позинні виявляти пошану й довір'я до Голови Проводу, як і до цілого Проводу ОУНР. Інакше, ми не здамо нашого іспиту в боротьбі за волю і державність України, в якій Провід завжди відіграє вирішальну роль.

Слава усім Борцям за Українську Суверенну Соборну Державу!

П. Ярошенко

=====

* * *

Організація Українських Націоналістів /революціонерів/ - це визвольна політична організація, що своїм характером, своїми цілями, своїм ідейним змістом і своєю діяльністю істотно відрізняється від усіх українських політичних партій. Вона не стає речником інтересів якоїсь окремої частини народу, не виводить своїх цілей, своєї програми з якоїсь абстрактної, теоретичної суспільно-політичної програми. Її основне завдання і посвята - це боротьба за визволення України, змагання за Самостійну Соборну Українську Державу, що єдина може забезпечити українському народові повну волю, всебічний свободний розвиток, добробут, соціальну справедливість і дійсне народоправство. Коли ця мета буде досягнена, тоді рацією існування і змістом діяльності ОУН буде дальша жертвенна служба Україні відда-ною працею і творчим змаганням за найкращий розвиток і досягнення українського народу у всіх ділянках життя, за розквіт і велич Української Держави, боротьба з усім, що стоїть тому на дорозі. ОУН змагається за добро цілого українського народу і всіх громадян України, а не якоїсь однієї частини, суспільної верстви тощо. Свою програму ОУН виводить з потреб цілого українського народу, з його природи й історичного розвитку, з сучасного стану, з його життєвих прагнень і настанов у змаганні за найкращий всебічний розвиток, добробут і себевиявлення народу - цілості і всіх його складових, збір-ноти й української людини. Самобутнє життя і розвій українського народу гармонійно поєднується з вселюдським поступом як його скла-дова, творча частина.

/Степан Бандера: Слово до українських націоналістів-революціонерів.../

=====

З М І С Т

- ПОСМЕРТНА ПЕРЕМОГА ПРОВІДНИКА СТЕПАНА БАНДЕРИ /У 15-ту річницю з дня його смерті	1
З. К.: СУЧАСНИЙ ЕТАП УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ	3
Б. Підмогильний: НАСТУП В ОБОРОНІ /Актуальні питання стра-тегії української революції/	15
Б. Байда: СУЧАСНІ ФОРМИ І МЕТОДИ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ	23
- ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	28
<u>Уривки з директив та інформації Проводу</u>	
- ОБОРОНА В. МОРОЗА ТА ІНШИХ НАШИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ /Систематичні акції в обороні В. Мороза, Комітети Оборони Українсь-ких Політв'язнів/	30
- НАПРЯМНІ І ЗАВВАГИ ДЛЯ НАШОЇ ПРЕСИ	32
- ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ УКРАЇНІКА /ДІУ/	34
*	
- ЧЕРГОВА ПРОВОКАЦІЯ КГБ	35
- СПРАВА "КНИЖКИ ШУМУКА" /Уривки листа К./	39
- ЗАВВАЖЕННЯ ДО "СПОГАДІВ ДАНИЛА ШУМУКА" /Уривки листа З./	41
- НАШ КОМЕНТАР	45
- НЕЗМІННІ ДОРОГОВКАЗИ /Із "Слова" Степана Бандери/	49
П. Ярошенко: ДИВЕРСІЙНА БІСОВЩИНА	50

*

Дата випуску "Бюлетеня Проводу" - 8.9. 1974 р.